

Tervetuloa vitsitsikseen podcastin pariin. Minä olen Heikki Vilja, ja meillä on teillä vieraana tänään Iida Cronut. Tervetuloa.
Niin minun pitää katsoa.
Katsotaan missä haluat.
Mä sanoin, että olen kameralatin intron.
Noida, niitä on sinusta nyt tuntuu.
Se on tosi hauskaa.
Yleensä katotaan ihmisiä keskustellaan, niin silti tiedäksä.
Mä olen vähän introvert.
Saatko katsoa vaikka tuota vesikannua tai reita tuolla?
Katsotaan kameraamme.
Nyt sä et voi olla kattomat.
Mitä kuulu?
Ihan hyvää.
Sä tulit sodan kylästä.
Mä tulin sodan kylästä eile illalla.
On vähän väsynyt, mutta ihan kuitenkin onnellinen.
Mitä tiiä sanoin siis tähän kohtaan.
Nyt juttaan taas noille katsoileja.
Kuntelijoille siis, että kun tämä tulee vasta todennäköisesti vähän jämpäistä ulos tämä jakson.
Sä olit siis sodan kylän elokuva-festiaaleja.
Sen takia sä olit sodan kylänä.
Tää oli niinku se tarkoitus.
Sulla oli joku erikoisreissu siellä.
Joo, mä asallistin sellaisen taiken järjestämään filmiapa ja projektet.
Meillä oli niinku semmoinen kirjoitusworkshop.
Ja sitten mä jäin viettään festareita sen jälkeen.
Okei, siisti.
Millainen se tunnelma?
Mä en oo ikin, siis on käynyt sodan kylästä kuten lefa-festareiden.
Mutta se on pisiin aika moinen se tunnelma, jotenkin autoja magee.
Se on autoja magee.
Sitten tuli vähän niin kuin mieleen Twin Peaks.
Ja myöskin ehkä sen takia, että siellä näytettiin aika monta itseasiassa Twin Peaks.
Tai Twin Peaksin liittyvä lefa.
Okei.
Se tuli kuulikanssani.
Ja Mulholland Drive, nyt ei tavallaan liitty Twin Peaksin.
No ei mut tuli, tuli tullaan semmoisella reibin linssi.
Mut niin, että siellä näytetään siis niinku tämmöisiä erikoisia.
Erikoisia elokuvia, joo.
Ja sitten ei oo aina uutuuksia vaan niinku.
Ei, siellä on juuri koskaan uutuuksia.
Siellä oli tuossa kaurismä.

Siellä oli kaurismäen elokuva.
Et se oli varmaan niinku ainoa.
Mut sit siellä oli siellä oli tota yksi, mitä mun oli tarkoitus mennä katsomaan.
Mutta sitten menny, koska juotiin skumppaa siinä.
Ja sit se tilanne niinku ristää.
Joo.
Siis sille.
Ei sille.
Tääkin ja helvetti purkauttiin valloilla.
Mutta siis oli yksi semmonen niinku elokuva mihin mulla oli liput.
Niin oli 80-luvun semmonen.
Mauriis niminen elokuva, missä oli Hugh Grant nuoreen.
Okei.
Niin tota mut sit mä jotenkin siinä kun oli kaunis kesäilta.
Ja juotiin skumppaa siinä.
Ja sit kun olis pitänyt 2,5 tuntia elokuvissa.
Niin siinä viimeisenä iltana sit se skumppaa.
Ei voida.
Joo, joo.
Ja sit jopa et sijoja, jos miettiin, että kauni siltä skumppaa Hugh Grant nuorena.
Niin.
Niin.
Vanhemminen karismaattinen kaunis.
Kyllä joo.
Ja siis sen elokuva varmaan löytäisi jostain.
Joo.
Tuota vuokraamasta.
Mä kuunista.
Niin.
Mistä sä löydät elokuva vuokraamasta?
Siis mä en tiää, mä en oo kattanut hirveesti noista suoratoista palveluissa,
että löytyyks niistä niistä niinku paljon,
tommosia vanhoja.
Sitten aika huonosti.
Sitten mä aaple, mikä se on TV.
Sieltä pystyy vuokraamasta,
mutta sieltäkin ei siellä löydy niinku kaikkein.
Mä tiedän, mistä me löytyis niinku.
Siitä on semmonen kuin blockbuster.
Sieltä on löytänyt aika hyvin.
Joo.
Vanhoja lefoja justiin semmoinen.
Okei.
Kattonut niin tota mut joo.

Joo.

Niin.

Ja sit siellä on sit se, se mikä siellä on niinku
makeeta ja vähän maagista on se,
et mihin vuorokauden aikaan tahansa aurinkopaista on.

Niinpä.

Mä olen rikannut sitä kellon.

Siis on se, joo.

Se on jännäkuu, että tehdään melkein tää nyt kovin niinku pimee oon.

Mut siellä lapissa on jotenkin,

kun se on niinku ihan järjätöntä,

et sä neljä aikaa pihalla ja sit aurinkopaista.

Ja sit tulee niinku yhällä joskus

yhden kahden aikaa elokuvista ja sit on niinku

ihan samanlainen aurinkopaista,

kun oli silloin niinku, kun sä menit sinne.

Oliko siellä yttösiin?

Oli, mut ei niin paljon läheskään,

kuin mitä mä ajattelin, et siellä olisi ollut.

Joo.

Et joo kyllä minua syötiin,

mutta tota noin niin, tosi paljon vähemmän,

kun ei mun tarvinnut ihan pari kertaa laittaa.

Niin just.

Offiaa edes.

Se on äämentövä paikka,

siellä sodankyllä soottiin pääsiä senä,

siinä hotellisodankyllä.

Oit, missä te majoit?

No siis mä majoituin sen tota alun,

niin siinä hotellisodankyllä.

Se on ihan mahtu.

Se on, se on kanskoist viimppiiksi.

Siis se hotellis,

kun sitä ei oo varmaan uusittu sen 70-luvun lopun jälkeen.

Mitään.

Mut siis ihan kivaa,

mä olin keikkasiin,

silloin siellä se kelkkakiertuen.

Se on vitsi, kun se oli ainut semmonen paikka,

mikä oli hiihto-kesku,

mutta se oli niinku paikallisen tyytit katsomossa.

Se oli kyllä hauska,

kun nekin jossahan sanoi,

että me ollaan paljon hauskempia täällä katsomossa.

Mitä?

Niin, kun ne juu puuteli koko ajan,

niinku vittu oli meille.

Mut sille ei niinku hyvällä,

se oli niin hirveä hauskaa.

Ja sitten tuli keikaa jälkeen,

ja se oli minun iso äijä.

Minulla oli se,

että kuulaisi koomikkoa,

ja ois kädemä,

että hän on luomaan kiittää,

keikasta tyypa kiinni,

ja puristi tosi kovaa,

ja katsomaan,

emitoi pa minua.

Oi ei.

Ois se,

emä aluu.

Niin ja imitoi,

olit se imitoinus silleen.

En,

mutta se varmaan,

että koomikot tekevät niin,

että ne imitoivat.

Siis oma on termännyt kyllä

aika paljon,

jos taisi ystää,

ja sitten me ymmärrät,

että se on vaan,

että ne ei tiedä tätä sanaa,

että ei ole sketset,

sketsiä tarkoittaa tai muuta.

Mutta se on vaan niin hauskaa,

että se ei oo,

mä seuraa paljon stand-upia,

mä tykkään niistä sketses.

Siinä on hyvin sketses.

Mistähän puhutaan?

Joo,

ja sitten,

hirveä usein,

edelleenkin kuulee sitä,

että minkälainen rooli

sulla on siinä stand-upissa,
että onks sulla joku,
niin kuin,
että ketäs ei sitä tai...
Onks sulla puheenrooli?
Joo, ja onks sulla
taiteilijan nimi,
joku,
että ei,
et,
hirveä vähän,
niinku,
silleen,
niinku verrattuna vaikka
siihen alkuun aitoihin,
mutta ihan viime viikolla
kiinni olet kysynyt,
esitä,
että minkälainen rooli sulla on,
niin onks sulla joku
taiteilijan nimi tai...
Millainen rooli sulla on?
No,
niin.
Koska eihän se sit taas,
että sä nyt ihan täysin,
eihän me nyt ihan täysin
omina itsenämme kuitenkin olla.
Niin ehkä,
niin se,
joo,
se on ihan totta,
mä pyrin siihen koko ajan,
mä oisin,
enemmän ja enemmän,
ja mä pääsisin siihen,
siihen jotenkin semmoseen,
oman itseni ytimeen,
niinku lavalla.
Mutta kyllä siinä on,
koska se on niin,
jotenkin jännittävä ja semmonen
jännitteinen tilanne,
se,

ihmisten edessä oleminen.
Niin tota,
se on,
mä en oliskein osa sanot,
minkälainen se mun roolio on,
ehkä se on jollain tapaa,
vähän,
vielä rauhallisempi,
tai hirveen monet sanot,
että mä oon niin tosi rauhallinen.
Niin on lavalla, mun mielestä oot, joo.
Ja siis,
ehkä se,
jossain vaiheessa aina
sanottiin niitä ohjeita,
että korosta niitä
puolia, mitä sus on,
niin sit mä oon korostanut varmaan
sitten jotenkin tiedostamatta
sitä rauhallisuutta ja
kilteyttä ja
tämmöisiä.
Mutta kyllä mä luulen,
että se on kuitenkin se
koomiko lavahma,
myös semmonen,
että se muuttuu
sitä myöntä,
mitä enemmän tekee,
koska silloin,
kun mä oon aloittanut stand-upin,
silloin,
kun mä oon ollut kaksikymppinen,
niin sit mun elämähän
oli myös hyvin erilaista.
Mä olin
nuori-kalliolainen,
sinkkunainen,
ja mun materiaali varmaan
oli jonkun verran.
Se on vanha kalliolainen.
Niin,
mä oon
vanhempi,

Helsingiläinen,
ja ne asukalliossa.
Ja,
niinku,
on ehkä
monella tapaa erilainen
elämäntilainen,
niin sit,
se on vähän
muuttunutkin,
kyllä tässä muodosti.
Pitäisiin se lavahavon
muuttua ihmisiä,
niinku tavallaan se mukana,
minkä,
kun itse muuttuu.
Niinpä,
ja sitten myöskin elämän vaiheiden mukaan,
kyllä mulla oli jossain vaiheessa
semmonen tosi syynkkäkausin,
niin ku omassa elämässä
oli
masennusta
ja kaikenlaista,
niin sit se,
niin ku myöskin näkyisi
lavahamassa
ja jutuissa varmasti.
Joo, joo,
kyllä mä oon,
erittomasti onhan se,
niin ku aito minä,
mut tavallaan se on ne
semmonen järjetön
epävarmuus,
mikä mun elämässä on,
niin se puuttuu
siellä lavalla.
Ehkä juttujen tasoa
voi olla,
mut et,
tiedäksä tavallaan,
että jos mä oisin yhtään ujo,
kun mä monesti oon,

niin me voisın esiintyä
tiedäkset avallaan.
Niinpä, joo, joo.
Ja sit jos mä oisin
tollainen,
kun mä lavalla,
niin eihän mua kuka jaksaisin
niinku civilissä,
mä sinä koko ajan tommonen.
Niinpä,
ja sit siinä on joku semmonen,
että
mä oon vähän introvertti
siinä,
siinä mielessä,
että mä oon niinku,
sitä ehkä,
mun hyvien ystävien kanssa,
ja semmoista ihmisten
kaakenenkaan,
mulla on semmonen
jotenkin
turvallinen olo.
Niin,
sitä ei varmaan
tuu niin sillee
ilmiin,
mut isojen,
isojen,
isoista porukoissa,
ja sitten uusien
ihmisten kanssa,
niin mä oon usein aika
varautunut ja hiljanne,
mut sitten taas
lavalla,
niin jos,
jos keikka menee hyviä,
on se hyvä flow,
niin sit mä oon enemmän
ehkä semmonen,
mitä mä oon mun,
lähimpien,
niin vaikka ne on tietysti

ihan vieraat ihmisiä,
niin kuin mulle,
mutta sitten,
tota,
toki silloin,
jos ei tuu
sitä flow,
tai semmoista,
ja sitä,
niin sit mä ehkä
vetää ylön jotenkin,
kun ajan.
Mutta se oli jännä,
tuli tos,
mulla tulee monesti semmonen
fiilis,
kun menee keikka hyvin,
niin sit on jotenkin se,
että no tässähän
me ollaan ystäviä kaikkiin,
että mehän tunnetaan toisemme
nyt,
eihän mä tunnen noita yhtä,
ja mun pitää hajua niistä,
niinku ihmisiä,
jotenkin mun tulee semmonen
yhteyst,
me haluan niinku kavereita,
niin just ehkä se on se hyvää puolee,
että vähän kuin ois
hyviä ystäviä seurassa.
Mutta sit on sieltä,
että aika yks puolista,
että ne tiedetään nyt musta
paljon,
ja mä kerron koko,
ja mä niin kuin tälle näin,
niin ohan toi vähän semmonen
niin kuin...
Yksisuuntainen...
Yksisuuntainen,
tota kaverisuuneet,
voisi olla,
että jengi olisi silleen,

ja mä hän luolla
se heikin kavereita,
aina kun se on soittain,
se puhuu vaan itestään,
ja pilkaa mua.
Ne vaan puhuu itestä.
Mutta toi on just se syy,
minkä takii mun mielestä,
ja siinä erikoisia,
kun hääkeikat on
niinku vähän outoajatus,
et välillä,
siis on mä välillä tehnyt hääkeikkoja,
ne on jotkut niistä,
on mennyt ihan tosi hyvinkin,
mutta se on vähän outoajatus,
että mä menisin
jonkun ihmisen häihin
puhumaan itsestäni.
Joo.
Et sit se tavallaan,
sen materiaalipi,
tai se ollaan hyvin paljon
heistä,
tai sitten yli
vähän sään jotenkin parisuhteista,
tai rakkaudesta, tai jotenkin.
Joo.
Mutta et jos mä
kerron,
että mitä mä olen tehnyt
viime viikolla,
jonkun toisen häissä,
niin sit tulee heti sellaista,
niin miks sä kerrot tällasta,
niin kun et meidän tärkeänä päivänä.
Niin sen takii mun mielestä se on tosi tärkeä.
Mä oon niinku
ne jotain häkeikkoja tehnyt,
niin ne oikein tilaa ja sanoin,
että me ollaan niinku kovia stand-up-faneja,
niin mehän on tää pari haluaa stand-upia,
niin siinä on se jotenkin,
että okei,

ne haluu vihdyttää,
viaraitaan sillä,
että mä kerron täällä itsestäni.

Niin.

Niin se käy ja totta kai me teen jotain heistä
ja sit on tilanteessa sun muust,
mutta et se on tavallaan sit se,
mutta sit jos joku sanoisi,
hey, mä oon best manilla häissä,
mä saat yllätysesintyjä.

Ei tää ei ole hyvä idea.

Tää ei ole, et

sit ei ole juhla järkkäijöltä.

Joo, toi on ihan hyvä pointti,

et hää parin toive totta kai.

Se on se niinku tärkeä.

Se on se tärkeä,

mutta sit joskus mä muistan,

et on ollut varsinkin silloin,

kun mä oon ollut ehkä vielä

vähän kokematto mammi koomi,

niin oli semmoinen tilanne,

että oli jo hää pari

ja sitten

oli kohan se sulhainen,

joka pyysi,

että tota

morsiammen isää voisi roustaa.

Jotenkin ja

ja sit et katsoku,

sillä on nuorempi vaimo,

niin sit sä voisit

niinku haukkuu sitä pedofiiliksi

tai jotain.

Ei, ei niinku, et

et en haluaa,

et se olisi niinku

outo jotenkäänne

siellä häissä sille,

vaikka se olisi moinut

ollakin sille, et se

olisi ollut kaikkein mielestä hauskaa,

mutta se on niin iso riski,

et mä ne en niinku todella

kiusaanottavan tunnelman,
niin tehdään ihin sillä,
et mä niinku sanon
morsiammen isää pedofiilista
tai tämmöistä.
Se on hän on hirvei,
se on olemainen aloitan.
No niin,
arvoisa hää pari ja
hää pari vanhemmat,
jonka morsiammen isään on pedofiili.
Viekää lapset piiloon,
niin.
Mutta mä oon se niinku,
et johonkin sukujurat,
et se hän on niinku
suvussaan noin asioita,
jos tää on vaan,
niinku siis on aina,
et se havaa johon semmoisen matopurki,
joista niinku ei tuu loppua,
jossa rupeet puhuu,
jostain tollaisesta.
Ja se voi olla jostain,
että se toisitaan vähän vitsailee,
mut se toinen ei tykkää yhtään
siitä, että aina ne vitsailee,
että mulla on nuorempi vaimo,
niin aina se siitä jotenkin pilkataan.
Ja sitten yhtäkkiä sä sanot sen vielä,
kun tuntema tuo ihminen tulee,
sen häissä, sun tyttäres häpäivänä,
sinne vielä kovaa,
et hei,
ja se onkin niin nuori vaimo,
et taida tuolla vähän.
Niin.
Lohdan sen, et niinku
jopa suorastaan
tunnelman pilaapatekijä.
Joo, ja sen takia niinku,
se hääkei katon mulla,
kyllä semmoiset mä koitan
niitä välttää.

Mä tiedän, että joo,
moinnellit koomikoille ne sopii.

Joo.

Mä näen siinä ite aika paljon riskejä,
ja mut sille,

mut sit toisaalta se mään on ehdotun

sen suhteen siinä mielessä,

et jos joku hääpari

esimerkiksi on sitä mielessä,

et hei sun jutu toimisi

meidän,

niinku,

porukalle tosi hyvin,

niin

mä voin sitä harkita,

mut että

et nää...

Joo.

Joo, ne on

niinku sille hieman.

Mä tuolta on tykkään

niis tosi paljon,

jos sen aattelen,

nimenomaan,

et se hääpari on halunnut,

ja sit jotenkin juhlistaan sitä,

että tää on nyt tämmönen,

niinku,

rakkauden juhla.

Niin, kyllä.

Ja täällä,

niin kyl jotenkin,

et sit saa semmoisen,

niinku, aivan mahtavaan,

eli se oli sellainen,

mä muistin mä olin tota,

mä en niinku nähnyt koko yleisö,

ihan näin,

niist on niinku näin,

tämmöisessä,

niinku pitkissä pöydissä näin,

ja se meni ihan mukavasti,

ja mulla oli sanottu vähän,

et siellä on niinku vähä

dementoitunut,
on niinku,
Morcia meni isoisää,
mut et eihän on niinku mukaan,
mut jotenkin
mä en nähnyt,
ja sit yhtäkiä keskee joku sille,
et se vanha mie ääni kuuleta,
millättä nauratte?
Millättä nyt oikein nauratte?
Sit joku, et no tälle,
ne on typeriä juttuja,
typeriä juttuja,
ja sit mä olin jotenkin se,
et hetkemallisin,
no joo,
ehän näissä järkeä,
joja kaikki nauro,
niin sit kyllä se jatkuu koko ajan siltäkin,
ei ku tuolta miestä saa pois tuolta,
niinku et se meni ihan,
ja sit kaikki,
ei ne niinkään niinku,
ne,
reikkiä hävetti mun puolesta,
oli se jotenkin,
et ää,
iso,
iso,
olen nyt hiljaa,
mitää,
kenen iso,
niinku tekset,
ja sit mä muistat,
mä rupasin sen,
mut mä muistat,
sit se oli niin hauska,
mä jotenkin se,
et mä,
kun se oli mun ekoja häkeikko,
mä olin jotenkin se,
et mä en nyt onnistunut hyvin,
ja vähän silleen,
et no,

ihan tämän tolu oikein hyvin menny,
ja sit mä menin niinku,
tavallaan niin kaikki tulee,
pyytään muulta anteeksi,
aanteeksi,
noin pilasi,
mä sanoisin,
ah niin joo,
totta,
et tää on ollut mun vika,
jotenkin tavallaan,
että,
et mut jotenkin mä ajattetaan nyt,
jotenkin jossain koomikko,
tiedäksä kokeneempi koomikko,
että,
joku dementiaä kärsivä vanha mies
huutelee koko ajan.
Niin kuulostaa,
kyllä tosi vaikea,
mutta vaik,
silleen,
et en tiedä, mitä itse käysin,
niinku,
olis mennyt ja uhot suuhuun.
Tää keikka jatku ennen,
kun toi vanhus poistaa.
Niin,
niin,
ja roostaa sitä,
sit,
ole se,
siinä iljaa.
Ole,
joo, joo,
jotenkin voit sä et muistaa,
että sitä mitään,
niin minä nyt tuntuu.
Niin.
Mutta mennään vähän taksepäin,
sä oot nummelasta,
jota itse asiassa,
mennään nummelasta kotossa,
mennään vespoista kotossa,

en syntyä nyt siellä,
mutta,
sitten,
90-luvun alussa
muutettiin nummelaan,
kun
mun vanhemmat eroissa,
ja sitten,
sitten,
tota,
olikko siinä,
sitten,
jotenkin sillä tavalla,
että,
tota,
noin,
oli suuria muutoksia muutenkin,
ja mun,
niinku,
osukulaisia asuusiellä ja
tämmöstä näin,
ja sitten muutettiin sinne.
Mutta nummela on paikkansa isompi,
koska siis,
sä,
että on millä tavalla ensimmäinen,
kuten podcastin vieras,
joka on nummelasta.
No mä oon varmasti toinen,
ettei...
Kolmas.
Kolmas.
Miksu?
Miksu,
kuka muu.
Iks hän nää Dalmalla on ollut nummelasta?
Ei.
Hän ei,
hän ei oo sieltä päin,
hän on sieltä espoosta.
Onhan se nyt sieltä päin.
Hän on ollut usein käymässä tuolla.
Ursula.
Ursula-lohjalta.

No niin, just.
Mutta se oli jotenkin,
että se oli syntyy nummelasta.
No voi.
Ja sit muuttanut ohjalle.
Hän muutti alussahan pois nummelasta,
koska se muutti joku toinen.
Ja nummelas ei,
jos on lasten sairaalat,
missä Ursula on
siinä pellolla.
No hän on saatu sinne,
jos sai teltä saa.
Ja okei.
Okei.
Mutta sä tuunnet annan lapsuudesta,
sen takia mä varmastan.
Joo, siis, joo,
mutta me ollaan tutustuttu,
jos nimenomaan,
tai espoosta,
ja oikeastaan ihan sen takia,
että meidän isät on...
Joo, haivana.
Ollut parhaita kavereita.
Niin, just.
Tai tämmöisen ja 70-luvun
taistolaisia.
Niin, niin.
Tovereita.
Okei.
Onko sun isä,
kun on taistolainen?
Oli.
Ja arvaa oli,
oliko hauskaa,
kun ylellä tuli
tämä tämä tämä
politiikka Suomi.
Joo.
Ja sit,
kun siellä oli sitä arkistokuvaa,
näistä,
näistä,

niinku 70-luvun
kommunistisista
mielenosotuksista,
niin meidän isähän oli siellä,
niinku,
lippunkas,
ja sit se varmaan,
ei halua,
et mä kerron tätä,
taas sille viesti,
et oletko siinä tässä,
isä,
ja hän se oli.
Joo.
Se tuli ihan,
kyllä mä oon siis tiennyt,
että se on,
se on,
silloin tommonen menneisyys,
ja silloin, kun me ollaan oltu
annankin kanssa lapsia,
niin meidän vanhemmat,
hän aina laittaa meidän lapsena,
niin ku,
kesäksi tämmöiselle
pioneerileirille.
Joo, joo.
Ja sitten tota.
Mutta ei se ollut mun mielestä noutoo.
Siis Suomi.
Ei se silloin ollut,
jälkikä,
ja siis eihän kukaan meistä,
silloin,
meistä lapsista,
niin sitä,
niin tuntuu siellä,
niin mä muistan hämärästi,
että siellä on ollut jotain
tämmöisiä leeninsätäristikkoita,
tai jotain tämmöisiä,
niin ku,
näitä askeleita,
kun leeninsetä menee,

niin hän pääsee,
niin ku,
jonnekin,
ja sitten siellä laulettiin,
niin pioneerilauluja,
mutta ihan,
siis,
meille hän,
siinä oli kysymys,
vaan niinku,
kavereiden kanssa,
vietostaa.
Niin, jossa mä ku,
partio.
Niin, just niin.
Täysin sama,
hän ne kääntää ju,
et niissä tulee pieniä,
arjalaisen,
tai.
Niin.
No ei,
tää ilmeisesti on partio
todellisuus,
näin mä se ajattelen.
Joo.
Mutta joo,
siis nummelaan,
mä menin köhmä kuudennelelle
luokalle,
nummelaan.
Niin,
niin,
no,
mutta se on ollut se,
että tärkeää,
sitten jotenkin semmonen,
joo,
joo,
ja siis nuorusvuodet
asuin nummellassa,
ja.
No,
mitä,

mitä,
kumallessa muuta muutit,
kuten vanemat?
Ura ja meidän isä oli vähän semmonen,
se perusti sitten semmosen
taidealanjurituksen sinne nummelaan,
ja äiti oli sitten
Helsingissä rikostutkijana,
niin tota,
se oli ehkä vähän niin kuin helpompi,
että äiti aina tuli niin kuin
viikonlopu,
yksi sinne,
ja sitten meidän isä lähti pois,
ja niillä oli niin kuin tämmönen.
En tiedä,
hei,
sä meni tekee rikoksia,
sinne yksinkin,
äänen ritty töitä.
Niin,
vähän,
ei oikein kertonut,
mitä se meni sinne tekemään.
Niin,
se on hauska,
tietysti,
tämä ennenkin on ollut,
että tavallaan,
että lapset pysyvät samassa vanhemmat
vaihtaa paikka.
Se on mun tavallaan ihan kiva,
niin kuin,
jos ajattelee,
ettei tarvitse niin kuin koko ajan
olla eri kodes vaikka puni,
varmaan vihtyy siihenkin,
mut tavallaan,
että lapsen ympäryys pysyy samana,
mut sit se aikuinen vaan vaihtuu.
Niinpä,
joo, se oli ihan,
se oli ihan niin kuin silleen
toimivaratkaisuu.

Joo,
joo,
joo.
Onks sulla,
sanoit, me,
sulla on sisaruksia?
Ja sit,
mulla on tota,
iso veli,
joka enääsi ihan aika asunut kotona,
mutta,
mut,
niin kuin,
joo,
kaksi,
kaksi,
biologista veliä,
ja sitten yksi semmonen,
joka tuliste meidän isän uuden,
liiton myötä,
niin kuin semmonen,
se oli,
niin kuin silloin veli,
mut sit kun ne eros,
niin sit,
sit tuli mun tämmönen X-veliä puolella,
nyt kyllä,
kun me nähdään ja esitellään,
jollekin,
hän on mun X-veliä.
Mut,
mielenkiintoinen kysymys,
miten sitten,
te ja isä lähti pois,
että te ja äiti tuli,
niin pitiksen,
X-veli puolenkin lähtee,
ei kun ne ei kato asunut,
sille,
niin kuin sille,
että joot muoltiin,
niin kuin lähinnä lomina,
ja tämmöisiä,
niin just mä ajattin toi sun hämmäntämä,

sille, että no niin,
että no niin, äiti tuli,
tai siis osa näitä,
niin kuin,
että nyt sitten,
okei,
kaikki,
ei biologiset lapset.
Niin,
no oli niin kuin usein viikon loppusin siellä,
isän uusnaisystävä,
ja sitten tää,
veli puolia,
ja sitten,
ja sitten just niin kuin,
mutta ne asuu niin kuin vantaalla,
sitten ei tee kuitenkin.
No,
miten sä sitten teit siellä nummellassa,
mikä sua kiinnosti,
niin kuin,
yläasteikä sen,
tai?
No,
mä olin semmoisessa
nuorisokeskuksen järjestämässä
sketsikerhossa,
mikä,
joo,
meillä oli siis semmoinen,
että tota,
me,
meillä oli,
se oli semmoinen pieni teatterikerho,
että me tehtiin,
lähinnä ehkä jostain,
vitsikirja vitsiistä,
sketsiveriaatta,
ja sitten mä käytiin niitä,
niinku,
esittämässä,
esimerkiksi,
on kun nummellan
Lions Clubin pikkujouluissa,

ja niin kuin tämmöisiä,
että kyllä se,
komedia,
kärpäinen siellä varmasti,
jo niin kuin,
heräili,
ja näin,
mut sit se,
niin kuin tavallaan,
sitä,
et minkälaista,
tai se muoto oli vielä,
niin kuin hakusas,
mut muistat,
se oli kyllä tosi kivaa,
että tehtiin,
tehtiin sketsee,
ja silloin on myös vähän imitoite,
muistan,
ja siitä on tämmöinen,
videokin,
kun mä oon,
kaverin kanssa,
esittänyt,
tota,
taikapeilin,
sitä,
jos sulla on toineet,
me ollaan niinku,
lipsyn kanalaulettusse,
ja esitetty jossain,
ja yleensä on nauranut,
kun me ollaan tehty hauskoja,
tanssiliikkeitä.
Ah, niin,
niin mä ajattelin,
että yleensä on nauranut.
Joo, joo,
mut se oli,
se oli tarkotukskin olla hauskaa.
Se oli tarkotuksen hauskaa,
ei silleen,
yrititte laulaa,
ees lipsykö,

se oli vaan nauro siinä,
siitä mä tajusin,
että...
Kovikkoa muista tulee.
Niin.
Mut se on semmoinen,
mun token luokan,
pikkujoulut,
siis tämmöinen,
koulun,
tai joulujuhla,
tai eiks,
joo, ku tämmöinen,
missä oli vanhemman kattomaan,
niin mä muistin,
minä ja mun kaverin pasin,
mä kerrottiin vitselvalla.
Joo.
Se muistas,
kerätti jo sitä,
mustanaamiöhestejä,
mistä niinku,
oli vitsipalstoja,
ja niistä kerättiin niitä,
josta mä jälkikään,
niin...
Sitten mä muistin,
että me itennaurettiin,
josta jälkikään,
oli niin hauskaa yleisölle.
Joo,
et eikö mikään muuttunut mulla.
Oh.
Vieläkin vitsikirja vitsi.
Vieläkin vitsikirja vitsi,
itennauration niille,
joo, sille.
Niin.
Noin.
Noin.
Noin.
Noin.
Noin.
Noin.
Noin.

Noin.

Noin.

Noin.

Noin.

Noin.

Noin.

Noin.

Siinä vaiheessa sitten
siellä on yläaste ja lukioaikana,
niin mulla on varmaan aika montakin
niinkun mielessä,
mutta ei ehkä,
ja sitten tosiaan,
kun meidän äiti on
käynyt oikekseen,
niin sit mua se kiinnosti,
mutta tämän paan,
kyllyn, tietysti,
että mä en oo mikään
semmoinen päntää,
ja mitä jät oikiksissa...

Niin, se ään.

Oikikses vaadi,
tai en oo se varmaan päässyt sisään.

Muuta,

mut sit mun kävi sillä tavalla,
et ku mä en, niinku, otenkin,
osannut päättää,

Mulla oli paljon ajatuksia mielestä äidinkieleen opettaja, oli yksi, koska äidinkieli ja tollaista kielet
olivat helppoja ja mieluisia aineita.

Mutta sitten lähden lukion jälkeen au pairiksi 9 vuodeksi pelkiä.

Ja siellä sitten sateliitti kanavilla oli semmoinen rotteda, missä oli semmoinen stand up ohjelma, missä
kävi englanninkielisiin stand up koomikoit joka viikko.

Ja siitä tuli mulla ihan semmoinen pakko mielestä, mulla oli pakko olla siihen aikaan aina siellä
kotona, kun se ohjelma tuli.

Ja se oli niin kuin se, että miten mä ikään kerran näin stand up.

Ja sitten kun muutin takas Suomeen, niin sitten Suomessa oli alkanut näitä Mikonkaidun
ontorokseja, että se oli silloin 2000-luvun niin kuin se alku.

Niin kuin ihan luusti.

Ja sitten mä rupesin käymään siellä ja sitten siellä oli Pekka Jalava ja Krisse ja Jaakki Björklund ja
Markku Paajarinen muistaakseni.

Ja niissä illoissa käytiin ja sitten päädyin sinne Tikkurilanteaterin stand up kurssille.

Niin sitten kun tavallaan rakastuin stand upin lainaniin jotenkin voimakkaasti.

Niin sitten se tuntui siltä, että mitä olisi mä nyt enää mitään muuta lähtisin opiskelee.

Koska ei ollut sellaista koulua, minne olisi voinut mennä ja jos olisi voinut valmistua stand up koomikoksen.

Jos olisi ollut, niin varmasti se olisi ollut se mihin mä olisin halunnut mennä.

Mutta sitten kaikki niin kuin kielten opiskelu tai oikeakset tai kaikki niin tuntu vaan turhaalta. Mutta ei se ole se, mitä mä haluun.

Minulla kesti tosi kauan keksiä, että mikä se juttu on, mitä mä haluun.

Ja sitten kun tuli stand up ja se oli sitten se, että tämä nyt on se tie.

Mutta se rakastui tavallaan stand upin jo pelkästään siitä pelkiä, jos kun sä katoit niitä ruvetta, niin niitä et edes ennen, kun sä olit ikinä tehnyt, niin sä olit täällä ois se tuu, mitä mä haluun teä.

Kyllä mulla oli jo silleen, että mä niin kuin tavallaan tiesin, että toi on sitten mä haluun tehdä, mutta mä olin kuitenkin vähän silleen, että mä en tiedä uskallaan. Joo.

Mutta sitten kun mä menin sinne kurssille, niin...

Se oli petehariun kurssi.

Petehariun kurssi. Ja siellä oli Jäpe Kröönruus ja sitten Joni Koivuniemiä ainakin.

Mistä sä tiksin täällä? Miten sä niinku tiksin teatteriin siis?

No kato, kun mä tunsin siis Eva Vekin ja Ika Hartikaisen...

Niin, se oli silleen jo. Ne oli silleen jo.

Joo, ja sitten kun ne tieset mä olin niin...

Mitä sä niihin tutustuin? Tähän on Itä Vantalta.

No siis Eva on tietysti annan kautta ja sitten myöskin Ikaan.

Ikaan annan kautta. Ika oli myös silleen stand up-kurssella.

Okei, se ikin kyllä tehneet. Se on improv-erikoisesta.

Se oli mun lapsen teatteriopettaja siitä kanssa.

Naurattiin, että jotenkin kun mä et kukaan suopeus, no aha.

Joo.

Niin siis äärimmäisen lahjakas kodekomedien.

Joo.

Ika, että se olisi hirveän kiva, että se olisi jatkanut.

Mutta ne tiesi, että mä niinku olin ihan stand up-riikiin.

Niin sitten ne jotenkin houkutteli mut sinne kurssille mukaan.

Joo.

Ja sitten siitä se lähti.

Mutta kyllä se oli siis kyllä mä niinku jo...

Se oli vähän semmonen...

Semmonen niinku salarakkaus.

Joo.

Et mä halusin, mut mä olin melko varmaan tää.

Et mä en ole siinä hyvä tai et mä olin liian ujo tai väärä.

Ei ihan oli semmonen, siis...

Oli, koska...

Oli, koska...

Joo, koska siihen aikaan, niin mun...

Niinku oli jotenkin se mielikuva.

No niinku, että stand up, niinku just...

Et on hirveän niinku...

Vaikka Chrissekin vaikutti niin jotenkin itsevarmalta ja rohkeelta siellä.

Joo.

Lavalla ja sama pekkajalavan, niin tota...

Niin musti jotenkin tuntui, että mä en ole ollenkaan semmonen.

Niin, niin.

Et mä oon enemmän semmonen ujo ja semmonen, niinku...

Niin, sit se oli vähän silleen kaukainen ajatus, että...

Et itse lähti siihen.

Mut kyllä se sitten, kun pikkuhiljaa alkoi sit taju, että okei, et täs hän voi periaatteessa olla, niinku...

Mut eiks toi aika hauskaa, että sitten taas niinku nyt monet, jotka on...

Niinku viimeisen kymmenen vuoden aloittanut, niin niillä on ollut tavallaan joku, et ne kattoit itse asiassa,

vai kois ujo niin voi, kun on nähnyt niinku sun ja muutaman muun kaltaisen niinku, teeksi jotka on erin...

Ei oo semmosia niinku...

Niin, kyllä, kyllä.

Et stand-upi on niinku joka tyylisiä ihmiset voi tehdä sitä, kun löytää vaan se oman tavaa.

Kyllä, just noin.

Ja sit tosi monet, niinku stand-up-kursseille tulevat, niin puhuu just siitä, että...

Että tota...

Et niinku on...

On kans aluks ollut se ajatus, että pitäisi olla Sami Heidberg tai Heikki Vilja.

Niin.

Mutta sitten on niinku jotenkin...

Ehkä sit kuitenkin oivaltanut ehkä taroikaan.

Niin, mutta se on totta, koska sit jossain vaiheessa mäkin...

Kun sä ajattelit niinku suomalaisesta stand-upin, oli Chris ja Ismon, oli tietysti erilaisia, mutta kyllä se oli niin vahvasti, että se on semmosia niinku Sami,

niinku tämmöisiä, jotka vaikuttaa myös poikkeuksellisen itse varmoilta ihmisiltä siellä lavalla, niinku lietekin se, että no ei nähä mä nyt olla, että mua rupeeseen hävetään.

Niin, niinpä.

No, mutta suurin piirtein vuotta se kurssi 2003.

2003, joo.

Ja sä olit hetkeä aikaan, me juteltiin ennen kuin kamerat käynnistyivät.

Sä olit Suomen nuorin stand-up-komikko.

Joo, siihen aikaan mä varmaan olit.

Tai siis mulla on ainakin jäänyt semmonen mielikuva,

et mä oon niinku jotenkin ollut siitä...

Ja sä olit 20.

...jostaan syystä ylpeä.

20.

Niin.

Mä olin 20 tai 2.

Okei.

Koska mä oon 81 syntynyt, joo.

Niin just.

22, mutta siihen aikaan, joo, ei...

No sitten itse asiassa sit tuli jossain vaiheessa Sami

ja Sami oman pari kuukot nuorempi.

Niin just.

Mut sit melkein kaikki on, mua oli silloinkin mua vanhempi.

Jopa joo, niin koivun jemmin, vaikka se on niinku silleen...

Hyvin lapsedinen.

Joo.

Niin, mut sekin on mua vähän vanhempi.

Niin.

Niin tota...

Joo.

Se on tietysti se vähän olo, et sun nettisivuil vieläkin lukee, että olen Suomen nuorin komikko.

Ei käy luo.

Mitä nettisivuil sä oot käynyt kattoa?

Joo.

Ei luo.

Ei luo.

Mut sä nopeasti mennyt siis, koska mä tos kattelin nyt tänä aamuna suuresti Google-ailin kun teen researchin.

Sä oot tullut jo 2005 vuoden tulokaskisassa.

Minulin, joo.

Jonka voitti...

Harri Laakselm.

Harri Laakselm.

Eli sä oot niinku, ootte tavallaan samaa kun...

Joo.

Samaa tulokas erää.

Joo.

Mut se oli niitä, joita mä suurin piirtein tiesin, ketkä kaikki siellä on ollut, niinku, että on jollain lailla tehnyviä komikkaa, kun mäkin oot aloittanut.

Niinku siis...

Se Harri.

Siinä sitä ei enää, ketkä oli siinä finalissa.

Ja Pirjo oli siinä.

Niin oli Pirjo ja...

Arimo.

Niin menomaan, että nämä on niinku valtausa vielä jatkanut jollain lailla ainakin.

Joo.

Joo, se oli...

Se oli silleen kanssa jännä se...

kun Harri Laakselm sen voitti.

Ja sitten mä muistan sen, että...

toi MTV kolmaisen uutiset tekin,

siitä semmosen loppukevennyksen.

Ja sitten, kun Harri oli joku sen setti,

ei ollut...

Se ei ollut mitenkään härski tai mitenkään sellainen,

mutta sehän oli aika semmoinen poliittinen,

tietyltävä.

Joo.

Niin sitten...

Siin loppukevennyksessä se uutis ääni sanoi

ja silleen ne puhuu jotenkin kisasta.

Ja sitten sanoi, että Laakselmin Satiiri on

pikku sellia roisia televisioon,

että otetaan tästä iidanpätkä.

Niin mä en voittanut sitä kisaa,

mutta mä sain mun sinkuläpän niin sitten

uutisten loppukevennyksiin,

koska Harriin ironiaali sen verran roisiita

joku tämmöinen...

Joo, joo.

Kuitenkin...

Et sä arittiin, kun se oikein voittaja.

Mä olin...

Mä olin...

Mä tän tästä luen.

Joo, kyllä, kyllä.

Ertoa sitä.

Joo.

Mutta mä tehdään muistinpanoja,

niin mä muistan sitten jatkossa kysyä.

Mut oliko sulla sitten alussa...

Musiikista mun piti kysyysuut,

koska sä oot sitten soittanut pienoa

ja kaikkea niissä lavolla.

Oliko musiikisulle sitten semmonen...

Otan se nyt sitten soittanut varmaan

tuohon ihan lapsesta lähtien?

Joo, se...
Se oli semmonen harrastus.
Okei.
Rakaharrastus ja...
Mut se ei oo liikin se,
että mun tulee muusta.
Ei.
Mä...
Siis...
Ehkä voi olla,
että jossain vaiheessa mä oon ajatellut sitä,
mut sitten se musikin teoriaan opiskelu on ollut
mulle niin kun
musikkiopistossa lapsena niin jotenkin raskasta.
Että mä en...
Että se...
Silloin mä koin...
Se on kaikille raskasta.
On on, mut siitä mä jotenkin erityisin koin,
että se vähän tappaa sitä luovuutta,
että sit...
Että ei se ollut sitten semmonen,
mitä mä olisin niin kun...
Halunnut lähteä tavoittelemaan.
Sit se...
Miten se piano tuli kuvioihin,
sitten niinku stand-upin liittyen,
niin oli sitten myöhemmin,
kun artkous kapakassa
ja otin semmoisia kokeellisen komiikan iltoja,
joskus 2007 tai jotain.
Ja sit mä...
Silloin mä olin nähnyt,
kun Jack Califian pätkä,
missä se soitti pianoa
ja se vaikutti tosi makelta
ja halusin tehdä vähän samanlaista,
mut en oikein tarkkaan tiennyt,
että mitä,
mut sit mä yhden...
Yhden kesän sitä pianosettiin,
sitten treinasin
musikin opettajan johdolla
tai avulla.

Ja sitten tota...
Ja sit se olikin...
Se olikin sitten jotenkin tosi
toimiva niinku juttu siihen
ja sit se oli niinku...
Siitä tuli osa mun setti
ja tosi pitkäksi aikaa, kyllä.
Joo, kun mä muistan, että ensimmäinen,
mitä mä oon sut nähnyt,
niin on ollut niitä
nimenomaan.
Pianokeikkoja.
Mut nehän oli aika semmoista,
koska mä olin kans,
mä teen ensimmäisen keikkaa mun kaverin
Mutsin synttereen.
Muista se oli hirveesti väkeä.
Sit se oli semmoinen musikko
ja mä olin nähnyt konanissa joku,
mä muistan, kuka se on se.
Se oli ihan tuttu nimiä kylmuutin,
mä en niinkin muista sitä.
Niin oli itsekin konanissa,
sillä oli niinku kitarti,
soitti sitä kitaraasti,
kerron niit juttuja pitellään.
Ja se on jotenkin huomasi,
kun mä näin se kitarat,
mä sanoin, että mulla oli,
mä sain sit semmoisen jonkun turvan
tuohon muu eteen.
Ja sit mä kerroisin,
että puolessa peristettiin,
mä suurin pitää annoin sen pois
ja jatkoin itse.
Mut mä muista,
että se oli jotenkin semmonen rauho,
että mulla oli jotain tekemistä
minun käsillä.
Ja kun ei ollut mikkiä
tai mitään, kun se oli pieni tila,
niin sit jotenkin,
että miten mä täällä muuten
heiluisin.

Mutta monihan oli siis sitä mieltä,
että pianoo ei kuulustandoppii.
Miksi se oli näin?
Niin oli, oli siis,
oli niinkun,
se vähän jakosilleen,
porukkaa,
että osa oli sitä mieltä,
että joutui tosi hyvä juttu
ja kyllä mua sitten puukattiin pianoo.
Täs kuitenkin tosi paljon,
ja niinku näin,
mutta sitten oli puritanista,
jotka oli sitä mieltä,
ettei se kuulustandoppii,
mutta siinä mä oon niinkuin
nykyään vähän samaa mieltä,
siinä mielessä,
että se ei sopinut kaikki.
Että se ei sopinut,
et se ei niinkun,
semmoisen niinkun,
stand up,
kaikille stand up-klubeille,
missä niinkun tota on
tietynlaista olosuhteet,
mitkä on niinkun tavallaan
ilman,
ilman pianoo,
ehkä helpommin,
helpommin hallittavissa,
vaikka häiriköitä vähän,
tai jotain
pätkivää äänen toista,
tai muuta,
että se sopii paremmin
semmoisen teatterin haiseen
tilaan ja ympäristöön.
Oli menomaan väki,
mietin, että sitten,
jos kuuluiset, että mä muistan aina sen kuvan,
että siinä on semmoinen flyykeliviä,
niin teko sä oot, että sen kanssa
lepakkomiehen tulisit,

että olis olemassa,
että ei tää nyt,
ehkä onnistuu.
Niin, joo,
että siinä oli,
et kyllä mä sen sit
pikkuhiljan aloin,
silleen tai juu,
että se pitää,
että joskus,
jossa oli jossain
teatterimiljossa,
tämän depilta,
niin kyllä se sit usein
toimi niin kuin
kivana vähän erilaisena
niin kuin settinä,
mutta sit siinä oli myöskin se,
että se oli myöskin,
joissain paikoissa tosi vaikea,
että se vaatin niin semmoisen
intensiivisen,
jotenkin,
tunnelman,
niin et se ei kaikkialle sopinut,
ja sit myöskin se,
et sen kanssaan,
niin sähän oli sit myös,
tuli isoks ongelmaks uusiutuminen,
että pitää aina kirjoittaa juttuin,
niin kuin se edellä,
et no miten tää sit toimiin,
sen pianon kanssa.
Mitä soinut?
Niin, ja sit...
Niin, koska ei mun juttu ollut,
mikään semmonen niin kuin,
että mä teen huumori biisejä.
Niin, ei.
Vaidetuilla sanoilla,
vaan et ne on niinku vähän erityisiä.
Mutta sehän on siirveen,
tota silleen niin kuin
tuoreen näkökulmaa asioita.

Rupes tekee semmoisia
potkureita biiseistä,
jotka on kuultu väärin.
Niin, aivan,
mutta se ei ollut koskaan,
kuitenkaan ehkä mun pitää sitä...
Ai, että mun tuli vähän pahamielikin
mun sanoin, mutta ei sä,
että...
Tää voidaan leikaa sen paikasta.
Ei leikata, ei leikata.
Muumori musiikki on komedialhasi laji.
Niin.
Vainataksellin Matti Paalasta.
Mutta kyllä mä sitten niin kuin,
jossain vaiheessa sit,
kun se mun keikkapieno
myös paino 25 kiloa,
josta mä sitä aina itte roudasin,
niin jossain vaiheessa tuli vaan se,
että en mä jakset tätä enää.
Nyt tykkäisit jo itte roudas,
ikään kuin jonkun olisi pitänyt roudata.
Se sulla siis, että
heikki me lähdetään nyt keikalla,
niin roudassa mun pieni.
Niin.
No pitäis olla joku roudari sitten,
joista olla sitäkin...
Mutta kyllä mä niin kuin,
silleen on ajatellut,
että nyt esimerkiksi,
kun syksyllä tulee
se, niin kuin,
kaa tasan 20 vuotta,
siitä eikä asti keikasta,
niin kyllä mä varmaan niin kuin,
sillä sen,
jos mä teen jonkun
tommosen juhla esityksen,
mä ajattelen, että mä ehkä tekisin vielä
sillä tavalla, että
Jappeen ja Joni voisi tulla sinne,
ja yrittäis ottaa sieltä,

niinku niistä alkuajoista,
niinku joitain.
Ja sitten Pete-harju tulis sanaa,
mikste teette se,
että se pitää harin.
Ei, eikö mä opetin teille ihan toisella,
ilavi ja se pieno helvetti.
Mutta että siellä voisi olla
joku pätkä settiä,
niin kuin pieni.
Kyllä mä sinne,
jossain tämmöisiin erikoisuus.
Ohon ja mun mielestä se erottomasti sopii tohjaan.
Mun mielestä se oli tosi hauska,
joka niin jutuut,
mä muistan vieläkin,
kun sulla on niitä,
missä isä lukee,
että sä Anne-Frankin päiväkkiä,
kuulusten sulta ensin ilman pianoon.
Onko se jutu jossain,
että sä itse sen luet,
että musta oli tosi hyvin,
mut sit mä muistan,
se oli Tikkuran teatterissa vielä perillisessä.
Niin se jotenkin,
sit kun se tulikin sieltä,
sun pianoon osu,
se tuli nauhala,
jossa Ilari Johansson lukee.
Ja se oli mun mielestä,
niinku nimenomaan,
ei niinku vieny mitään,
vaan se toi lisää tasoja,
että se muuttuu enemmän esitykseksi
ja semmoiseksi niinku,
tiedäks se tunnelma muuttuu
ja erilaisiksi.
Ja jotenkin,
että se oli mun mielestä,
joo, kyllä se, se,
se tota,
monella tapaa,
niinku,

just näin asiat,
mitä mä niinku sen pianoon
ja muiden juttojen kanssa,
sit mä pyrinkin just siihen
tavallaan se eri,
vähän erityyppisä tunnelmaa.
Ja sitten,
välillä se toimi tosi hyvin,
mut sit,
kyllä mä niinku sen nykyään
tajuun,
ettei se joka paikassa toimi,
ja sit niinku,
et sit myöskin ajattelen,
kans niin,
että stand-up-klubeilla,
niin se hyvä tunnelma on jo
tavallaan monesti
valmiiksi,
joo,
ja siis silleen,
että
se ei tietenkään tarkoita,
että ei saisi tehdä niinku muuta,
mut tavallaan,
että ja sit ehkä siinä vaiheessa,
ja sit mitä sä sanoit,
alustosta,
että et sulla on jotenkin
rauhattava,
kun olisi kitävä,
niin kyllä se mulla jäkkiä aluksi
toimii vähän semmoisena,
että mä olin tosi kova jännittää.
Joo.
Niin se jotenkin,
miksi sä olet keskittyy johonkin,
joo,
niin se jotenkin helpotti sitä,
joo.
Se on niin kuin sijais-toiminto,
joo.
Ja varsinkin,
kun sä oot osaan,

mulla hän nyt oli vielä,
että mä en oo saatu soittaa
kestäkin tarkoita,
mutta sä oot kuitenkin
osaat soittaa,
niin se on eri,
että se ei ole keskittyy
sen soittamiseen,
vaan sä voit,
niin kuin.
Joo,
joo,
mutta joo,
mutta on se,
joo,
ja kyllä se varmaan,
niin kuin tommoseen soolo on omaa,
omaa tämmöisen hiltä,
mutta onhan se totta,
että jos sä ajate,
että me mennään tuon
niin kuin, että sitten se muuttuu
semmoisessa vähän häiritseväksi
tekijänsä,
että mä tavallaan ymmärrän,
ja varsinkin,
kun se sujuu ilman sitä
pianomaan myös.
Niin,
just niin,
tolle mä ajattelen
nykyään kanssa,
että se on joku
specialli juttuihin,
niin teen tosi mielelläni,
ja silleen,
mutta sit en niin kuin
tämmöisiin
perustään tapiiltoi,
ja ehkä en näe
ottais mukaan.
Niin,
niin jälkeen,
nyt me tiedään aina,

että jos me ollaan keikalla
ja sulla ei oo pianomassa,
että aha,
tämä ei oo mitenkään
kun sä nyt sitten
olet tehnyt keikkoja,
niin onko se niin,
kun jotenkin,
koska tuli vaan mieleen,
siis,
kun sä olette kirjoittanut
Anna-an kanssa,
sen liian nähtiin lavaalle kirjankin,
mutta miten se on mielestäni,
kun sulla on nyt kuitenkin
aika,
jotenkin puolet pidempi
perspektiivi,
kun mulla tästä kenestä,
niin miten se on
sun mielestäni muuttunut?
Onko se niin,
kun Mahot on kysymys myös,
mutta niin kuin
stand up kenttä,
että jos miettii,
että siellä on...
Suomen,
Suomalainen...
Suomalainen,
niin voidaan,
niin kuin Ruotsissa,
mutta...
Mä tiedän vastaukseni.
No joo,
siis,
on siinä monia asiaa muuttunut,
mutta yksi ehkä sellainen,
niin kuin merkittävin asia,
mikä vaikuttaa monen asiaan,
niin on varmasti se,
että tekijöitä on tullut
niin paljon enemmän.
Se laajentaa sitä kirjoja,

että tulee erilaisia tyyliä,
ja ei ole nykyään ehkä ihan
niin paljon sellaista puritaanisuutta,
että stand upin pitäisi olla
tietyntyypistä,
että vaan on se,
se voi olla
monen laista.
Sitten on tullut
niin kuin monen
tyyppisiä tekijöitä,
siis ihan niin kuin taustoilta,
että ei ole tavallaan enää
stand upin normivälttämättä,
niin kuin 30-40-vuotias mies.
Niin,
niin kuin me ollaan nyt vielä vanhempi.
Muutet on,
niin kuin naisia on tullut tosi paljon.
Niin silloin,
kun sä aloitit,
niin ei ollut montaa,
siis,
että no,
heli,
krissei,
sitten anitta,
se on tietenkin jonkun aikaa,
ja sitten piriä tuli
kans vähän myöhemmin.
Toinen se on aika vähän,
jos miettiin,
prosentuaalisesti,
olitte varmaan joku,
niin kuin 2 prosenttiin.
Joo, joo, kyllä, joo, ettei,
mut ei silloin ollut kyllä
toisaalta suhteessa koomikoitakaan,
niin kuin ihan hirveästi,
että mä en ees,
joku just kysyi muun tyks päivä,
että kuinka kohan monta stand up koomikkaa
tällä hetkellä on Suomessa,
niin sehän on aika mahdollu,

kun sanoo,
mut et edes se,
että kuinka moni
tavallaan tekee tätä ammattimaisesti?
No se on,
kun se on vaikea sanoo,
kun moni tekee niin monta asiaa,
ei voida se sanoa,
että
tieksä vaikka Heli Sudela,
että niin kuin,
kun se tekee niin paljon,
että se hän näyttölee,
ja tekee kirjoittaa,
ja kaikkein,
niin mikä hän nyt on,
en ole ykkösammatti sitten,
mutta on se vähä autoa sanoa,
et eihän stand up koomikkoa ole,
koska onhan.
Niin, onhan,
mut ehkä tuohon paras,
on joku semmonen
linjaus,
että
sellaisia koomikoit,
jotka, paik,
puukataan maksuspotteille,
se voi olla joku tämmöinen,
niin en osaa sanoa paljon,
niin tällä hetkellä olisi,
mut kyllä mä veikkaat,
jos niitä aluksia oli sillä 2003,
niin oli ehkä alle kymmenen,
vois sanoa, et oli...
Joo, joo,
ammattilaisesti.
Niin,
niin sitten kyllä nykyään olisi ehkä
kolkyt,
nelkyt.
On enemmän.
On enemmän,
mä sanoit,

kun se on mun mielestä hankalata,
tai mikä tekee tässä pian kalomaan,
koska osa koomikoit
saadaan maksuspotteille,
tietyille,
ja sitten jotkut,
kun nyt on toimijoita
myös niin paljon enemmän,
niin jotkut on palkkaa,
että joku työllistää,
vaikka
tämä tuolta on tuo yhteyttö,
työllistää paljon tätä,
mut jostain syystä
tämä ei käy tästä ollenkaan,
mutta on se silti,
niin kuin...
Niin, se ei kerroa ammattilaisuudet.
Hyvä, että me lähdetään
sataamun mielestä,
ehkä, joo.
Joo, joo,
ja sitten on tietysti niitä,
jotka tekee ehkä enimmäkseen,
firmakeikkoja,
tai sitten on niitä,
että kaiten juuri ollenkaan firmakeikka
siinä.
No kuopiossa oli yli 60-koomikkoa,
tosin niistä on,
nyt osa oli vielä aika
tuoreita aloittelijoita,
että siinä tietysti ei sityksetä,
mutta silti,
että on se aika paljon,
niin kuin ehkä siellä on
kaikki ammattilaista kuitenkin.
Niin,
ja sitten ehkä just joku
pasillaan syksy,
niin pitäisi ehkä katsoa
paljon,
siis,
minusta tuntuu,

että siellä ainakin on
lähes kaikkiaan jikkeerää,
niin kuin,
jotka tekee ammattimaisesti,
mutta,
mut,
no se on yksi asia,
tietysti,
että on tullut
paljon enemmän,
ja myös paljon monipuolisemmin,
että on,
niin kuin,
monentyyppisestä taustasta,
ja tolleen,
ja sitten se,
että se,
mikä on,
niin kuin ehdottomasti,
niin kuin muuttunut,
on se,
että myöskin stand-upia
tuotetaan paremmin.
Koska silloin alkuu aikoina,
niin sehän oli tosi paljon sitä,
että se on jossain,
niin kuin,
paarin urkassa,
kukaan ei välttämättä tiedä,
että siellä on stand-upia,
ja ähnen toisto on,
mitä on,
valoi välttämättä,
on,
ja
saattaa olla joku lätkä matsi tässä,
niin kuin,
samaa aika.
Nykyään,
niin kuin kaikki,
jotka ammatikseen tuottaa stand-upia,
iso osa niistä on koomikoita varmasti,
mut,
sitten on myöskin,

niin kuin,
ammattimaisia stand-up-klubien tuottajien,
niin tietää aika tarkkaat,
mitä siellä pitää olla,
mutta siihen aika ei tiennyt.
Mulla on semmoinen fiilis,
kun se on kanssa muuttunut,
niin kuin mun urana aikana,
jo niin paljon.
Mä muistan, että jossain vaiheessa tuntuu,
että stand-up olisi,
joka keskeytti hauska Nilan ravintolassa.
Joo.
Se tavallaan,
että teillä on nyt kivakarauke meininki,
mutta heidän olisi mikki tänne,
nyt tulee vähän hauskuttaa.
Niinpää,
niinpää,
ja sitten myöskin se,
että
tietää,
melkein kaikki toimijat,
tietää,
että jos olet tilatavaksi yksityiskeistä,
että mitä pitää muistaa,
samaa,
ja...
Koska ennen myytiin,
vaan tavallaan,
että...
Sitten ottikin niitä keikkoja,
silleen,
okei, okei,
no mä saan rahaa,
niin mä meen.
Niin.
Mä olen ihan vääräst paikassa.
Mä ensin nyt keskiyellä täällä,
tietyksessä varastohallissa,
ja kukaan kuuntelee.
Kyllä,
ja sitten siis ihan ylipäänsä,
varmaan voisi sanoa,

että tää skene on ammattimaistunut,
tosi paljon.
Ja sitten se myöskin tuli kanssa
aika silleen,
hyvin esille,
kun tuli nämä,
tota,
kaiken,
kaikki stand-upin
miituu,
jutut tuossa
muutama vuosi sitten,
kun tavallaan oltiin ehkä totuttu
siihen,
että tää on kaikki kaverit keskenne,
ja tää on niinku,
tää on niinku tämmöistä,
että tää voi vähän niinku samanlaisesti
läppää heittää kaikenkaan,
kun jätkät saunailassa.
Joo, joo.
Ja sitten kun tajuttee,
että tässä hän alkaa olemaan aika paljon
niinku muitakin,
niinku,
kuin se oman kaverinporukka,
niinku mukana tässä
skenessä,
että pitäisi niinku,
just ehkä miettiä,
että mitä,
vähän niinku, että mitä sanoo,
minkälaista läppää heittää,
että
niinku,
siinä mielessä.
Mutta toi oli hyvin sanottu mun mielestä,
että tuossa,
niinku, just tavallaan,
että ei kukaan on niinku,
tavallaan kieltänyt vitsailua
siellä omalla kaverinporukkaan,
mutta ota hän se totta,
että jos sä oot nyt jossain

jätkien saunailassa,
ja sitten meette jonnekin,
missä on muita ihmisiä,
niin kyllähän ne jutut vaihtuu.
Siis tavallaan, että
ei välttämättä,
jos olette baarinpöydessä,
niin samahan se on teillä oma pöytä,
mutta jos sinne yhtäkkiä tulee
joku toinen seurue,
samaa tilaan,
niin kyllähän se sitten muuttuu
erilaisiksi keskustelua.
Ei ensinnäkään puhuta niin paljon
inside-juttuja tai muita,
ja puhumattakaan,
niin kuin,
mietitään vähän,
miltä ne muutkin voisivat ajatella.
Niin ja varsinkin,
niin ja varsinkin sille,
että jos mietitään,
että ne muut,
jotka tulee alalle,
oli niiden tehtävä,
mikä tahansa,
niin tämä on kuitenkin silleen
työpaikka,
tai ehkä tuleva työpaikka,
jos ajattelee,
niin kuin aloittelevaa koomikko,
mutta sitten just vaikka,
tässä yhteisössä,
siis muitakin,
lippu-myyjä,
tuottaja,
assistentteja,
kaikkia tällaista.
Joo, se on totta.
Kaikkiin pitäisi sohtautua
silleen,
siinä mielessä ammattimaasti,
että vähän,
vähän karsii sitä,

niin siitä.
Ja mä luulen,
että se on myös se,
että koska stand-upin ammattimus
on myös se,
että koska muista tuntuu,
että sit taas ennen vahaa
meitä kohdeltiin,
myös se muu henkilöstä,
kohteli vähän erilailla.
Meikö jotenkin silleen,
että teille nyt on tuolla jotain,
tiedäksä jotenkin,
että se ei ollut niin kuin,
me joutui myöskään,
heidän mielestä tärkeitä.
Reihu huokailee aina,
älväliitä,
ei se on aina tuollainen,
se on aina kuuluu,
jossa olisi se,
että ei,
ei se on niin kuin,
mä oon tottunut,
se tekee sen kaikkien vieraiden kanssa,
mutta huomasin,
kun sun katsemani,
niin silleen.
Mä luulen sitä,
onko sitä jotenkin tosi tylsää?
Onks tää nyt tylsää,
muista rei ei ymmärrä Suomea,
ulkomaan kielellä,
mutta tuota,
kiitti rei,
nyt se sotki tämänkin,
näitä me ei eri,
mutta pakko sano siis,
toi oli hyvä pointti,
että kaikki on ammattimaistuneen,
nimenomaan pitäisi siellä,
koska sitten taas,
kun takahuoneen,
mä muistan,

kun ihmisten erilaila,
kun me mennään lavalle,
jokainen,
handlea sitä omaa jännittystään,
eri tavalla,
jotkuthan on tosi hiljaa,
ei sanoo mitään,
ne keskittyy johonkin,
jotkut taas niin kuin,
pelpätään,
jatkuvasti,
jotkut vittuilleen,
tietyt koomikot on sellaisia,
kun ne,
ennen kuin on astumassa lavalle,
ne on tosi äräköitä,
myös jotenkin,
tieksessä sulle,
mutta sekin on sitten helpompaa,
kun tietää,
että okei,
hän on tämä,
nimeltä mainitsen,
kun on koomikko,
että hänen tapa käsitellä jännityst on se,
että se pitää vähän aikaa haukkuu mua,
sille ei mitenkään pahaa,
mutta vähän silleen,
niin kuin,
niinpä.
Mutta mä ymmärrän,
että se voi olla tosi outo,
etsitut ensimmäistä kertaa,
tilaa on tapa,
tiimi sit ja heti ne alkaa,
kyllä mä luulen,
että suurimmaksi osaks,
kuitenkin ihmisillä on,
niinku varsinkin,
se on ihan hyvä,
että kaikki tällaiset keskustelut
on käyty ja
näitä rajoja vähän
joku uudelleen määrin,

mutta ainakin,
niin kuin tänä päivän,
niin muistuu,
että kyllä kaikki,
kaikki tavallaan
on ihan silleen
hyvällä tilanne,
tai olla varustettu,
että...
Joo, niin,
kyllähän se,
niin kuin,
tietää muutenkin,
toki hän keskittyy,
emme höpisi sen,
että kyllähän se on,
niin kuin,
niin,
kyllä se on varmaata just senkin.
Joo,
no mut,
tuli mieleen,
niin sä oot vetänyt ihan hirveesti,
näistä siitä tuli,
että se teitte liian nätti
lavalle kirjan,
Anna Rimpelän kanssa,
joka on tavallaan tämmönen,
myös tavallaan,
opus,
kuinka päästä koomikoksi,
tyyliin,
niin sä oot vetänyt vaikka,
kuinka paljon kursseja?
No mä en tiedä,
voisin sanoa,
että vaikka kuinka paljon,
vaikka aika paljon...
No olis,
se on nyt enemmän kuin minä,
ja mä oot vetänyt jo ehdeltisesti.
Joo, siis tota,
siis,
niin tuli vaan joku kysymys,

olisiko se ollut vantaa,
aikuisopistolta,
ja sitten se kuulosti sellaiselti,
ihan kivalt,
sivutyöltä,
joo.
Ja sitten se on tietysti aina
hyvä itsekin,
niin kuin palata vähän niihin,
alkuasetelmiin,
että mikä,
mikä nyt se oliko se set-appia,
Panslainia,
näin,
ja tota,
kyllä mä siitä on tykännyt,
mut tota se,
on ehkä parasta niin se aina se,
että saa niinku,
asiasta kiinnostuneiden ihmisten
kanssa jutella,
että mä en tiedä,
että onko stand-up sellainen laje,
että sitä voi sillä tavalla opettaa,
että tein näin,
tai niinku näin,
enemmän se on semmoista filosofiaa,
ja semmoista keskustelua,
että,
niinku,
mitä te ajattelette,
komiikasta,
mikä niinku teit naurottaa,
onko se,
onko,
niinkun,
nykyään joitain aiheita,
mistä ei saa tehdä,
kaikki nämä,
mitä niinku,
mikä ihmisiä kiinnostaa,
ja sit totta kai,
sivussa aina se pieni,
tekniinen juttu,

että,
ja sit,
vitsi ei saa syyä olla set-appia,
Panslainia,
niinku,
ja tekemisen kautta tavallaan,
pääsee purkasta,
mut kyllä sekin on vaikea,
kun on niitä eri kursseja,
että kuten kestää viikon lopunut,
kestää yhden päivä,
ja sit on niinku, meillä oli se,
he on vuodessa,
joka,
sillä tavallaan,
että niinku,
kolmen viikon jälkeen,
tavallaan tälle kurssille enää,
että mä oon opettanut ihan kaiken,
mitä mä tiedän.
Niinpä siin,
niinku, nyt jälkikäteen ajateltuna,
niin,
sehän olisi varmaan kannattanut,
tehdään just jotenkin sille,
että,
että oppilaat olisi perustanut,
jonkun oman klubiin,
ja ruvenut tekevät,
koska se,
kuitenkin,
parhaitenhan,
niinku, laajaa oppii,
kun tekee,
käy keikoilla, ja,
niinkö.
Joo, ja siinä mä oon mersi,
mikä on ollut mulla,
kaikkien jatkokurssien kanssa,
vähän sama ongelma,
että tota,
mä oon keikkoja,
osa ei,
ja sit se on,

ja sit ne tulee kuitenkin jatkokurssille,
kun ne on käynyt sen ekaan,
niin sit,
vähän sit,
tää on niinku hankalaa,
kun mä oon täällä tyyppiä,
joka on tehnyt 15 keikkaa,
ja sit mä oon täällä tyyppiä,
joka on tehnyt sen yhden,
sen ensimmäisen kurssin aikana,
vaan,
ja sehänkin on kirjoittanut,
minkä paljon,
mutta ei ole ikin käynyt lavalla,
niin se on hyvin erilaista,
mitä ne,
niinku,
sit vaatii.
Sehän olisi hirveän helppo,
vaan kun ei ole, niin...
Niin,
ja siis monille tuntuu,
kans se olevan jotenkin vaikea,
tai meni sinne,
että haluaa olla vaikka kuinka paljon,
niinku,
niinku,
kursseilla,
mutta se,
että menee lavalle,
niin,
koska sit tavallaan se,
se kuitenkin ois se tärkeä.
Joo,
joo,
että ennen sitä sä et tottehty sen lappia,
ennen kuin sä meet sinne lavalla,
vaikka sä sit käynyt 16 kurssia,
ja,
ja sit,
mun mielestä,
mun mielestä,
mun mielestä,
mikä on niinku,

onks tää hauska?
Siis on sit,
eihän mä tiedä,
onks se susta hauska?
Niin,
ja joku asia voi olla tosi hauska,
stand-up-klubilla,
mutta,
vantanaikuis-topista
luokkahuotteessa,
se ei välttämättä ole.
Niin mennommaa.
Joo.
Et se on niin silleen,
tilanne,
sidonnaista myöskin,
et sinne on niinku tosi vaikea,
vaikea tavallaan,
aina edes sanoo,
että,
mikä,
mikä on niinku,
oikea,
niin,
koska sit mä,
niinku,
monesti miettinyt,
jos joku tyyli vaikka
Robert Petters onnoin,
se on ollut joskus mun
stand-up-kurssilla,
vantana luokka,
vantanaikuis-topista
luokkahuoneessa,
ja kertoa niit sen juttuja,
niin,
olisin,
kun mä osannu
arvioida,
et tuleeksi ne toimii,
niinku stand-up-lavalla,
niin en varmaan,
et mä oisin voinut sanoa,
että ehkä ei kannata,

niinku,
ainakaan niitä pahiimpia,
niinku,
ja niitähän se on,
niinku aivan maini joku.
Oh no no no,
mut sen,
niin,
ja sitten,
toinen on se,
mä monostaan hattua,
kyllä niillä,
kun ne jaksavat,
siis,
joka viikko ne esittää
toiselle,
niitä samoja juttuja,
eitu reaktioita,
niin ku,
et kyllä siin varmaan itsekin on
silleen,
tulee iskeä semmonen,
niinku,
ja oks nää mun juttuja tehdään,
mä sanon,
ei tietenkään enä naura
sellanen,
vantana luokkahuoneessa
maailan tai jutana.
Niin,
niin,
ja se,
mut siis,
niinku,
kyllä mä,
niinku,
olla ainakin niin,
että sit hän se alkaa
vähän,
niinku,
se vaikein osuus,
et sit,
kun sä olet tehnyt ne
ensimmäiset keikat,

niin sit se vähän,
niinku,
muuttuu haastavammaksi,
niin siihen vaiheeseen,
must on ehkä hyvä,
et jos on joku,
mä en tiedä,
okset kurssi,
tai sit joku oma yhteisö,
minkä kans voi
kirjoitella juttuja,
ja peilaila tavallaan
vähän,
niit kokemuksia,
hiiliksiä,
ja ite,
kun,
niinku,
nyt viime aikoina on käännyt
tosi paljon muun tyyppistä
kirjoituskurssiin,
niin must se kaikkein paras,
anti on aina se,
että saa palautetta
muilta,
niinku,
vertaisilta,
jotka tekee sama asia
suurin piirtein samassa,
niinku,
lähtötilanteesta,
tai,
niinku,
saman tasoisena,
niin silloin,
ja sit myöskin opettaa totta kai,
et se voi,
niinku,
muutet.
Mut sehän mä mielestä
noissa kursseissa on ehkä sitä
tärkeää,
et se löydät saman tyylisiä tekiä,
et siis takuta,

niinku,
jota kiinnostaa,
koska sit taas,
se on tosi tämän stand-upin,
sit oot,
okei,
niin mua kiinnostaa
purjelusa.

Niin.

Niin,

niin.

Niin,

niin.

Niin.

Niin.

Niin.

Niin.

Nii.

Niin.

Niin.

Niin.

Niin.

Niin.

Niin.

Niin.

Niin.

Niin.

Niin.

Niin.

Niin.

Niin.

Niin.

normaaliesta.

Joo, ja siis tuo kirja on syntä lähtöajatuksena
oikeastaan mun osalta siitä, että minä olin siis kaikilla
kurseilla pistänyt vähän ylös, että mistä voisi
stand-up-kurseilla puhua ja sitten, jos tulisi joku kirja,
koska sitten olin törmännyt myös siihen asiaan, että ei ollut
kauheasti Suomen kielistä olla sitä stand-up-opasta.

No ei, se markkut oika, mutta sekin on 23-vuotavana.

Niin, ja sitten Andri on kiirrettänyt jonkun, mutta se on
semmonen niin kuin, ja näin niin tota ja sitten Annalla oli
kans vähän saman tyyppinen idea niin kuin omalla taholla
on ja sitten yhdistetti, mutta että, mutta joo, ei mä muista,

mitä mun pitäisi vielä. Mä toinsulle muuten sen kirjan, mä ajattelen, että mä annan sen, mä tiedän, mä olen melko varmaan, että sä et ole vielä ostanut sitä niin.

No on, useita kappaleita, useita kappaleita, mutta se on... Mä oon kautta sen sitten vähän.

Niin, niin, joo, mutta tota, mutta sen mukana te piditte myös siis liian näitillä avalle kirjan mukana te piditte kurssiin yhdessä. Eikö on ollut näin?

Joo, pidettiin siis naistenpäivän komiikkaa.

Naistenpäivän, niin, koska se oli semmonen ilta, mistä mä kuulin ihan hirveästi, että vitsit olivat hyviä, niin ku lavalla. Koska nohjaan mennään yleensä siis manoppinut, nohjaan mennään yleensä aika hyvin noin kurssien klubit. Mä en tiedä, mikä siinä on.

Se on jotenkin, että sit vaan kaikki niinku toimii ja sä et silleet herran aikana, hän on hauskaa kaikkia.

Niin, siis, joo, siinä on, no, siinä on varmasti niinku monta juttuu. Siinä on tietysti se, että kyllä mä muistaa, että sillä on omilla ekoilla, ekoillakin yleensä hän on hirveästi sun puolella kultu. Ensi kertalainen.

Ja sitten totta kai ne oli, siellä oli paljon heidän kavereita ja niinku, että siellä on niinku semmonen hyvin valmiiksi ja niinku hyvin hyvin tämmönen kannustava ja rakastava yleisö ja ilmapiiri. Se onkin tosiaan.

Mikä on hassu, että ikään kuin se ilmapiiri ei ole sijaan normistanda klubin sama. Tulemme sellaista ihmisiä, jotka on maksanut liipuistaa ja ne tulee nauramaan, niin kyllä he halua nauraa. Ne on innoissaan, ne on sun puolella. Mutta se on jotenkin se pelko, että miksi jos ne vaikka vihaa, miksi ne vihaa ei suojaa?

No halumaan on maksanut, tuleksesi katsomaan.

Niinpä. Niinpä ja siis niinku, usein onneksi niinku voi just ajatellakin silleen, että että niinku hyvillä stand-up-klubeilla se tunnuma just tosta syystä onkin hyvä, mutta ei se aina ihan niin ole, mutta sit tuossa, tuossa se oli jotenkin superhyvä kannustava turvallinen ilmapiiri ja sitten tota oli, siis me tehtiin ehkä silleen annankaan se virhe, että se oli aika lyhyt kurssi, että siihen ois voinut käyttää vähän enemmän aikaa, mutta sit me toisaalta kans mietittiin sitä suoraavaa lavalle, niin sitten tota ja sit se oli myöskin aika iso ryhmät, siellä oli yhteisö 15-ta näistä, mutta sekin kans kertoo meille sen, että...

Kun oli naisten päivän mä ymmärrä, että liitysiin,

oliko se niinku joku tämmöinen niinku, että se on naisille vain, vai oliko se vaan kaikki kiinnostuneet?

Ne oli vaan tota, siis oli se, koska se oli naisten päivän komi-kafestarin yhteydessä, niin naisille ja naisen mielisille me niinku se ilmaistiin.

Niin, että siitä tavallaan lajannut ketään.

Ei se silleen niin, ei se silleen muuten, että totta kai se festivalin tavallaan tärkein kohderyhmä on, niin kun naiset niin siinä mielessä ja sitten ei se niinku kamia siis niin tota edes ilmatautunut tai...

Mut se on jännä, mä oon oot kurseja kun vetänyt, niin mä huomaan, että ne on siis naispainotteisia, siis niinku verrattuna komediaskeneen, niin ne on niinku se kääntyy toistenpäin se.

Niin, että jotain tapahtuu jossain vaiheessa.

No siis pakkohan sen, ja siis nythan on niinku niin paljon enemmän niinku tota naispuolisia komikoita.

Niin on.

Niinku on siis niin paljon enemmän, ja se on niin ku, ja se on huono asia.

Mä olit se tarkkaan nyt.

Ei vaan siis tarkoita, mutta onks siinä myös joku, että minkä takia naiset, mä oon, mä oon joskus jutellut tästä, koska kukaan se oli se, Tiina Lintu sen katotaan, että mikä siinä on, että naiset, meneekö sen helpommin niinku kursselle, onks se, kun menee juttu, mene mitään kurseja tarvitte?

Niin, ehkä voi olla, mutta enkä tietenkään voi puhua kaikkein naisten puolesta, mutta mulla ainakin se itsellä tuntuu, että se oli tärkeää, että mä perhdyin siihen asiien perusteellisesti, niin kun mä lähdin siihen, ja siitä sai sitä sellasta turvaa, se voi olla ihan tota persoonakysymyskin vaan, mutta voi olla, että siinä on jotain tommosta, ja mun mielestä mä oon käsittänyt, että ylipäänsä kaikilla kurseilla, vaikka van taakuisopistossa, niin on enemmän naisia, olisi se ala, mikä tahansa.

Joo, niin kun kaikissa, että jos taas just kurssit on niin kuin sellaiset mihin ne, että miehet ei sitten joku nei harrasta mitään tai sitten ajattelee, että mä oon osaantajia.

Niin, se voi olla, joo, on toki ollut myöskin niin kuin miehiä ihan kiitettävästi.

On munikin mennä ilahduttava määrä aina, mutta silti mä oon huomioon joten mä perrattuna niinku stand-upin sukupuolittenuuteen, niin se kääntyy ympäri nää kurseilla, ja sit eihän se ole vaihtunut niin nopeasti, että selkeästi niistä kurseista, eihän niistä harvahan niistä, jos mä ajattelen, että mäkin on tehnyt vaikka kurssella kymmenen oppilasta, niin todennäköisesti

kahden vuoden päästä siitä niistä ehkä yksi tai kaksi on vielä tekemisi stand-upinkaa, että kyllähän se usein myös on se, että käydään se, se on se iso askel, että haluaa vetää stand-upkeikan käy kurssin, vetää sen keikää, se on siinä, no nii, checklist tehty. Joo, tota se jonkun verran kyllä on, ja siis kyllä mäkin on sitä miettinyt, mihin ne sit kaikki katsoo, kun sit tavallaan kuitenkin niitä klubeilla edelleen näkyy aika paljon vähemmän, mutta ehkä se on sit taas toisaalta se, se suhdeluku kuitenkin.

Niin, ja onhan se stand-upin nyt tuo hirveän helppo lai siis tavallaan aloittaa kaan, koska se vaatii suurta aika paljon niin, kun se tuo antaa paljon, mutta se vaatii tosi paljon työtä myös silleen, että ei pelkää se, että sä kehitetä se settiä, vaan siis se, että sä saat niitä keikkoja, sun pitää olla aktiivinen, ja sitten sun pitää matkustaa tosi paljon, jossa olet jossain tilanteessa, että silleen, ei lähepä tiistä jutena jyväskylään, no niin toki voi, no hitto vie nyt. Niin, että se vaatii sellaista, mitä moniharrastus ei välttämättä vaari. Niinpä, joo, se voi olla ihan, ihan, on siinä varmasti joita ei muita kissyy itä siis, että miksi. Ei, kun siinä on kaikki syy. Joo, mutta mä en tiedä niistä, joo.

Joo, just näin.

Sä ajattelin, että voi tyystittää. Ei, sä haittaa.

Oli hauskaa mun mielestä. Mä olen niin tottunut siitä.

Mut sä olet tehnyt paljon kirjoittajahommia myös muita.

Tiedäksä mä kattelin, sä olet kirjoittanut vaikka mität elkkariuttuja ja muita, ja noi viikoo uudi siis, mä oot itse asiassa sama aikaa sunkaan siellä harjoittelemassa, muistakas. Niin, joo, joo, joo, joo.

Ja sitten, oliko se niin, että sä olit siihen aikaan myös sitten yleisellämpäin?

Joo, joo, joo.

Siis mä oon huonoinen vuosi, Luys, mä en tarkkaan muistaa niitä ikinä, mutta...

En mä käy muista, mun mielesti sitä jotain just 40 vuotta.

Se on ollut ehkä 2016, tai jotain semmoset.

Joo, joo, joo, ja sit noi viikoo studiossa, hän salit sitten.

Joo, sit mä olin siellä... Niin tota...

Sitten pari vuotta sitten näemmin.

Mut mua kiinnosti erityisesti tää, koska mä katoin, niin sä oot siis, sä oot voittanut jonkun hetki ne novellellä kouvolan dekkaripäivät.

Ei toittanut osallistumaan.

Ajaa, et ole hyvä, tuli puheeksi tää.

Mutta siis tota, joo, siis mä oon mun siis se...

Yksi haave on ollut aina kirjoittaa dekkari.

Ja sitten, dekkari on mun tavallaan tämmönen...

tämmönen lempikirjallisuudella.

Itse luet niitä paljon ja...

Joo, ja sit mulla on nyt oma dekkari...

Se on nyt mennä...

...niin kun romaanikäsikirjoitus työn alla.

Niin, mutta sitten tämmönen novellikilpailu oli yksi mihin osallistuin.

Ja en voittanut, mutta pääsin siihen...

Antaisin siihen, millä kaikki nämä voittajat, tai parhaat novellit, niin...

Niin tota, julkastiin.

Niin, no, kyllä siis sit, mä ajattelin, että se on vaan silleen, että...

...nyt sit käykin ilmi, et sä oot vaan lähettänyt novellin jo nekkiä.

Ei, ei, kyllä mä pääsin niinku finaalta.

Joo, joo.

Mä en muista siis, kuinka monta tällaista jännitysnoVELLIA siihen valittiin, mutta...

No, kun mä aina kiinnostaa siis muutama koomi, kun ketään on ketkä on kirjoittanut siis fiktiokirjoja.

Joo.

En niitä kovin montaa ole, ja mä aina kiinnostaa se, koska siis selkeästi, ja nyt on käynyt ilmiö, niinku suustandopiaajan, niinku tämä, että...

...tavallaan et sä oot aina ollut niinku varmasti lahjakas kirjoittasi, haluun sitä äidinkieleä, opettaja, opa mietit.

Niin kun et se on...

Mä oon silti niinku kiinnostaa, että sä tosiaan halutte tehdä asioita, että et itse esitä.

Joo, joo, kyllä se on ehkä mulle ollut niinku aina jotenkin läheisempää ja luontevampaa,

kun mä just ehkä sitä just silloin stand up alkuu aikoinakin mietit, kun mä en koe olevan niin sillä tavalla esiinty,

ja mä en on tosi kova jännittää, en mä nykyä ehkä enää niin paljon, mutta se on ollut mulle niinku iso ongelma myöstyä stand up uran aikana,

että et miten mä saan hallittuu sitä mun jännitystä, niin kyllä se on aina ollut mulle sen siitä syystä myös,

niin vähän ehkä mieluisempaa se kirjoittaminen.

Joo, joo, ja Suomessa se on niin jotenkin hirastossa, kuitenkin sit taas mietit, että ulkomaillaan,

jossa Amerikassa on koomikoita käytetään käsikirjoittani,

että hirveän monihan päätyy, että ne on aloitteluja koomikoita, päätyy kirjoittajaksi jonnekin, iso onkin ja sit se on niiden duuni.

Niin Suomessa se tosiaan on kestänyt niin kauan tää, että taivutaan niimiä, että me voitaisiin kirjoittaa jotain hauskoja juttuja.

Niinpä, ja sitten amerikkalaisessa kulttuurissa on kans niin kuin jossain määrin tyypillistä, tai en mä tiedä, onko se tyypillistä, mutta ainakin on ollut niin se,

että sä voit ostaa sun stand up settiin vitsen ja muilta komedia kirjoittajilta tai ehkä koomikoilta,

ja sitä ei oo Suomessa niin kauheasti ainakaan mun mielestä tehty, niin sitten mä jossain vaiheessa mietin sitä, että kun se esiintyminen tuntuu niin jotenkin vaikealta,

että pitäiskin sitä varoita, kirjoittaa matskuu muille, mutta kyllä niistä tulee sitten vähän sieltä ja mä en halua, että heikki, vilja saa kaikki naurut mun jostain.

Niin, koska sitä ei kyllä, se on totta se on aika nimetöntä, koska kukaan koomikko ei kyllä ole silleen laava, eikä se ollut hausko juttu tähän irakryönudun kirjoittamassa?

Ei todella lakaa sanoa, että sehän on totta, koska koomiikka tehdään itse, että se olisi niinku, että

vielä jossain televisioohjelmasta sä voit kirjoittaa vaikka Noiviko studiossa Eivalle ja Andersille jutun. Ja sitten siellä takaa.

Niin, että okei, että ne tavallaan katsoja on silleet ompas, he hauskoja, mutta tavallaan loputeksteissä kuitenkin lukee, että siellä on ollut irakryönudun kirjoittamassa, mutta stand upi se ei kyllä...

Ei kyllä, joo, ja sitten mä siis kyllä se sitten kuitenkin se stand upin, se stand up materiaali on kaikille ainakin ketään mä tunnen, niin aika sellaista henkilökohtaista.

Se olisi vaikeakin varmaan kirjoittaa henkiviljolle juttuja.

No se pitäisi olla jotenkin niin täysin, että pitäisi tuntea se toinen niin hyvin, että tämmöinen juttu voi sopii sulle.

Niin, ja sitten tietysti joskus tulee vaikka jotain tosi sopimattomia, mitkä ei mulle.

Niin, ja sitten soitetaan Roopeen.

Sama Roopeen sanoo, että hän ei ymmärrä, minä hirveän, että pidätte mua, että hän saa väämäni, että minun on tämmöinen kamala juttu, mutta mä en voi sitä kertoa, niin käytä se.

Joo, niin jupää.

Joo, mutta se on se totta, mutta esimerkiksi tulee vaikka kuin sanaleikkimäinen juttu, niin onhan se totta, että se ei tavallaan munsettiin sovi, niin se on se voi sopii.

Siinä se mä en ymmärrä omaan röykyyttä, niin mä sanoisin, että hei Roope, tässä olisi sulleen hyvä juttu.

Niin, niin.

Noh, hän toi on hyvä juttu, ahaa.

Niin, mutta sit se on kannattaa laittaa se pöytälaatikko, että sä voit käyttää se joskus johonkin tulevaan komedia-sarjaa, vaikka...

Se on totta tai johonkin puujalka juttaa.

...vuonnon koomikon suuhun tai...

Joo, joo, joo.

...vuonnon koomikon suuhun, mun oma...

No ei välttä, mutta siis tietysti, että mulla on ainakin ollut semmoinen, että jos joku päivä mä kirjataan komedia-sarjaa, missä on koomikko, jolle me laitan kaikkiin ne jutut, mitä mä en oo itse syystä tai toisesta sanoo toimimaan tai käyttäneen laavaan laita.

Mun on yksi tuttu tekee tällä hetkellä sarjaa, joka kertoo koomikosta.

Ja sit se on, että hittoku pitkästään, kun ei tajunnut, että hän pitää kirjoittaa ne koomikon jutut.

Niin.

Tää onkin aika vaikea.

Onks hän itse koomikon?

Ei.

Hän on kirjoittaja.

Niin.

Minulla on juuri täysin, että en tästä bromaansa puhua, mutta ei sä ajattu.

Noin, noin.

Ei puhuta.

Se on se, ja se filmi yhtiö.

Niin.

Mut kyllä siinä käy vähän silleen, tarvitko apua?

Niinpä.

Mut sit se kuunne on ollut mun settejä, että emmä sun apua.

Onks sinulla irakranlullinen numero?

Mut nyt sinulla on mä oon tulossa siis itse asiassa.

Hei, tämä hehtii tulla ulkopodon mainostakki.

Neljästoista päivää, kymmenen, yks, ois kaks...

Komedia Kellaria.

Siis sä oot avannut nyt manalla oman klubin.

Joo.

Niin niin, tota, heinäkuun iltaa, mä oon tulossa.

Siis on lukea mun kalenterissa.

Hyvä.

Niin, ootkin.

Se lukee munkin kalenterissa.

Mutta siis, Komedia Kellari, niin mä en tiedä...

Muistakko sä sitä, mutta sehän pyöri siellä on...

Se oli ennen mun aikaa.

Mä en ehtinyt.

Siis Jappen ja Noi oli siellä.

Niin oli.

Silloin pitiin, niin mä en ikinä ainakaan päässyt sinne esiintyy.

Niin mä usko, koska siellä, siellä tota, oisin varmaan päässyt.

Eikä se niin kova tasoinen ollut, että...

Mäkin olin siellä.

Niin oisin mä.

Niin päässyt.

Siis se oli siis siellä manallaan Kellarissa.

Musta tuntuu, että se pyöri jostain vuodessa 2000...

...seittämän muutama vuos, niin ku...

No on se sitten mennyt mun kanssa päällekkä, mutta jostain syystä mä en...

Ei ku mä olin MC-enäkin siellä.

Olin mä siellä manallaan, mutta ne oli sit jo enemmän tämmöisiä maksulisia.

Joo, ne oli siellä varmaan siellä yleensä.

Ei ku sinä alhaa. Siin Kellari sit siellä, joo.

Katsokko sitten jossain vaiheessa sammin firmaa...

Niin, se oli sammin firman.

Joo, mutta ennen sitä sammin firman, niin siellä oli siis semmonen...

Sen klubin nimi oli ehkä Joka Helvetin maanantai, koska se oli Joka maanantai.

Ja siellä oli...

Ja se tota...

Nyt meillä tuossa meidän naistenpäivän komiikka Festareella oli yksi esitys siellä.

Joo.

Ja tuli vaan mieleen, että sehän on ihan niin ku tosi kivatilasta endapillet.

Se on tosi semmonen New Yorkin komedisen varmainen.

Se tila ja sitten, sitten vaan kysyy sieltä, että olisiko mahdollista kokeilla uudestaan ja ne ei innostu siitä ajatuksesta.

Nyt ehkä vähän niin ku tavallaan sillä samalla ajatuksesta, että semmonen hyvä, hyvin järjestetty open mic klubi.

Joo, sieltähän me pidettiin, se he on se lopettajais klubi.

Niin pidettiin.

Joo, joo.

Ja se on kyllä se, siinä oli sama aivaloista vaihilta.

Niin, niin.

Niin, anteeksi, joo, niin hyvä open mic klubi.

Hyvää open mic klubi, missä on niin ku silleen...

Aloittelevat saa niinkuin tavallaan kokemuksen myöskin siitä niinkuin hyvin tuotetusta.

Joo.

Jos menet itsestä, niin näin voin sanoa.

Mutta kyllä menet aika suurin, aika monen asian niinkuin tiedän, että mitä sieltä kannattaa ottaa huomioon.

Ja sitten myöskin, että niinkuin jonkun verran kokeneemille ja ammattilaisille on hyvä paikka sitten testailla vaikka uutta materiaalia.

Ja vähän niinkuin sulle pakkomieskiä.

Niin.

Sehän on niinkuin hyvä klubi.

Joo.

Ja sitten toki mulla on myöskin se oma vähän niinkuin tämmöinen itsekäskin syy siinä, että mä aina välillä pyydetään MCK-koille.

Joo.

Niinkuin isoille lavoille kiinni ja sit mä teen niit tosi vähän, niin sit mulla oli semmonen, että mä vaan niinkuin tarviin siitä enemmän kokemusta ja rutiiniin siitä.

Niin, et se ei ollut niinkuin rakkaudesta lajintaa, kun oli vaan semmonen oma lehmäojassa.

No se oli sekä, että mutta on se, myöskin se, mä oon huomannut, että mä oon ruvenut tykkään niistä MCK-koista.

Mä en ole välttämättä niinkuin se ilmeisiin valintaan MCK-spotille, mutta mä oon ruvenut tykkään sit siinä on ihan erilainen niinkuin dynaamiikka tai semmonen, että siinä pitää olla oikeasti se, ei voi olla niin introvertti, esimerkiksi pitää ottaa niinkuin sitä yleisöä, joten silleen niinkuin paremmin niinkuin olla läsnä enemmän ja tälle,

että siinä omanlaisensa juttu, niin kyllä se nyt jo vaikka maailmasta ihan parissa illassa ollut siellä MCK, niin se tuntuu jotenkin siltä, että

tämä on jotenkin ehkä kivaa puuhaa.

On niin, että tekee tommoseen niin kuin kuukaa, onko se kuukausittainen?

No siis nythan se on...

Niin se on kesän yli, se on...

Se on heinäkuus joka viikko, mutta sitten syksyllä, niin täytyy vähän vielä kattoa, että miten sitä jatketaan.

Niin, kun on se, jos sä oot siellä MCK, niin kyllähän se myös tekee sen, että sun pitää uudistua aika kovaa tahdilla, koska siis...

Niinpä, niinpä.

Koska jos on hyvä klubi, niin nehän ihmiset tulee takas.

Niinpä.

Ja siinähan se niin kuin helposti tulee semmonen...

Mä oon huomenu sislepaku meissä sen 70-piotaan kertaa olen, niin siinä tulee vähän semmonen, että...

Nyt pitää joku ajatus vaamista rupeen puhu, koska ei mulla ole mitään uutta, mitä näin olisi kuullut, vaikee he nyt aina ole samat katsojat.

Mutta siinä tulee semmonen myös omalle kehitykselle positiivinen asiassa, että mun täytyy tehdä uutta tai muuten.

Mä jämähdän tähän ja mä kerron näitä samoja ja sitten ihmiset ei nauraa mun jutuille, vaan ne nauraa mulle.

Niinpä, niinpä. Se on myöskin ihan tosi tärkeä pointti.

Oh, mutta se on nyt sitten kesän yli siellä Komediaan Kellari.

Joo, ja sitten mahdollisesti syksyn, ja mä en ole vielä ihan tarkkaa tiedä, että miten...

Kyllähän se jatku, jos se on hyvä.

Joo, joo.

Vitsi se on, mutta kuuma kesällä, jos tulee hirveän heille.

No se ei itse asiassa vielä ainakaan näissä edellisissä on ollut.

No ei tietenkään ku ollut kylmä kuin mikään, mutta nyt tosiaan...

Ei hienoa, oli silloin niin kuin ainakin viimeisni oli ulkon näille lukemat, mutta...

Hyvä on.

Joo.

No onko sulla joku sellainen, mä laitoin sulle viestiä vähän myöhässä anteeksi siitä, mutta Komedian muisto.

Tällä ne, mikä on niin kuin vaikut, on merkittävällä tavalla vaikuttanut sinun joskus aikoinaan.

Joo.

Tai voi olla vaikka tuoreenpärisä, voi olla mikä tahansa.

No mulla oli tavallaan kaksi.

Mitä mä mietin?

Mietin, että toinen oli vähän sellainen sentimentaalinen mulle.

Mä te olisin elenkään mulle.

Mutta sitten toinen oli ehkä vähän hausempi.

Kun mä haluaisin vai haluatko se molemmat kuulla?

No vaikka molemmat.

Seuraava viera sai sitten, jos sä kertoo ollenkaan.

No okei, tämä ensimmäinen puhuttiin sitten nummelasta ja puhuttiin sitten Stand Up-alkuajoista.

Ja silloin ensimmäisenä vuosina niin järjestin nummelasta tällaista Stand Up-klupia, joka oli aika kamala.

Siinä mielessä, että siellä oli paljon tämmöisiä asioita, mitä ei siihen aikaa vielä oikein osannut ottaa huomioon.

Niin kuin, että ei ollut kauhean hyvää äänentoisto.

Siellä oli aina tai häirikö, että tilaa ei ollut optimaalinen.

Joo.

Stand Up-illoja ajatellaan myöskään, minä en ollut siinä vaiheessa vielä sen tasoinen kuomikko. Mä olisin osannut hallita sitä niinku kaosta ja muut koimikoimikot onnistu siellä varmasti aina hyvin. Mutta ainakin minulla on itsellä jäänyt siitä semmoinen muistikuva, että ne on mun noloimpia ja kamalampia keikkoja ja yritin olla silloin kiämisenä siellä.

Ja näin ja siitä mä muistan, mulla on jäänyt mieleen se, että siellä oli eturivistään semmoinen niinku nuori mies, joka aina hymyiliä kannusti.

Eli tosi hyvin mukana ja tota, siitä tulee ainakin hyvä mieli, että on ainakin yksi ihminen, joka niinku tykkään näissä tilaiset.

Ja sitten se klubiloppu ja varmaan on kymmenen vuotta tämän jälkeen niin mä tapasin tämän nuore miehen, tavattiin niinku yhteisen ystävän häissä.

Ja nyt mä oon oltu kymmenen vuotta yhdessä.

Okei, tää oli se hauska, että se sentimentaalinen.

Tää oli vähän sellainen.

Nii, että noin nyt nimeä mainit, se oli aina siellä.

Joo, ja sitten niinku jotenkin se oli silleen mulle ehkä kanssa komediaan ja tämmöstä identiteettiä, itse tunto on varten ollut tärkeä juttu.

Koska siis mä muistan, että sillä on varsinkin silloin, kun aloitti stand upin niin yksyy, miksi niinku varmaan tiedostamattaa.

Rupes tekee stand upit, oli jotenkin hirveän voimakas semmonen yksinäisyyden tunne.

Se on monia, mua ja monia mun koomikko kavereita yhdistänykki semmonen, joku semmonen, että on niinku kauhean yksinäinen, vaikon paljon ystäviä kaikkea.

Ja sitten jotenkin mä aina kuulin vähän sast kuittailuun tai sellaista läppää, että naiskoomikot, ne eivät ole kauhean sellaisia niinku viehättäviä.

Että miehet eivät niinku tykkään naiskoomikosta silleen niinku siinä mielessä.

Okei.

Sitten mä jotenkin ajan niinku hyväksyn ja sitten on okei, no mä niinku, että tietysti se olis ollu kiva, että ois ollu.

Mutta sit mä ajattelin, mä en tee, että tätä komikkaa en tee sitä varten, että joku mies niinku musta tykkää, se on mä teen tätä itseäni varten.

Ja sitten niinku myöhemmin, kun oli sitten sinun kalliossa, niin mulla oli jotenkin ihan hirveän vaikea ajatus, että kukaan niinku tulee kattoo mua,

kenenkään mä vaikka datailin, että tulee kattoo mua niinku stand-up-klubille, koska sit jos menee huonosti, niin sit se ei oo yhtään kiinnostunut.

Joo, joo.

Ja sit niinku, että siihen liittyi kaikki itse asiassa.

Niin tää oli.

Se oli nähnyt muut ja niinku niin mun huonoimilla, niin silloin aikoinaa ja silti se tykkäs musta ja sitten niinku päädyttiin yhteen.

Oisikohan se käynyt samassa, jos sä ois ollu niinku alustelähti ihan sikahyvää.

Niin.

Se oli jotenkin silti, että se ois panna auranut, mutta se ei ois sempannut, se ei ois eläyttynyt siihen sellaista.

Niin, niin, niin.

Ootista jutella, oisikin sanonut, että se oli, joo, ne oli aika huonoja keikkoja.

Eikö se sanoa, että oli ne ihan hyviä?

No niin.

Taikinkö silleen?

Hän on hyvä mies.

Voihan se olla, että ne oli oikeesti parempia kuin mitä ne on niinku mun päässä, mutta...

Niin.

Mutta joo, se oli...

Joo, toi oli hyvä äläkerrosta toista, toi oli täydellä.

Ai, oliko se täydellä?

Minusta se oli on mahtava.

No niin.

Tänkin hirvee, että minä itse asiassa nyt mietit, että oli ihan sen kuulun varmasti.

Kyllä en saa tuon kerättynyt, mutta se tuli mut ihan ylletys.

Oli ihan mahtava.

Niin.

Joo, ja se oli semmoinen jotenkin, että ei sitä pitäisi ottaa jotenkin sellaista niin, kun siis monesti on stand upi ottaa vähän silleen,

että jos mä epäonnistun täällä lavalla, niin sitä tarkoittaa, että mä olen huono ihminen.

Kaikki puolin, niin kuin että kukaan ei voi ikinä.

Tykkää tämmöstä, jos...

Onkohan joku sähkömiä samaa mieltä, että se laittaa vähemmäs väärin jonkun jutun ja mokaa, niin sitten silleen, että sen kaikki ohinkulkiatkin on silleen, että sä olet huono ihminen.

Niin.

Voi, se ollaan.

Siis mä en tiiä, mutta siis tämä niin, kun jotenkin tämä juuri tämä asia tässä komiikassa, että tässä ei oo sitä roolia tai ei oo sitä taiteilija nimeä, minkä taakse menee,

niin sitten se tekee siitä just sellaiseen, että kaikki tavallaan lava kuolemat, niin se jollain tavalla tuntuu, että sä olet epäonnistunut ihmisenä ja naapurina ja...

Niin kuin kaikilla mahdollisilla tavoin.

Mut se on se, se on vaattavasti fiilis, kun jossakin minulla oli jossakin se, että mä oon mennyt ja sitten on sitten oi ja sitten jotenkin nukkuu yli ja sitten,

että nyt se on niin kuin ohi, että nyt mä en aina ajattelit tätä ja herätä aamulla oot jotenkin silleen, niin täydä täydä täydä, ja sitten kahvii keittäas tuossa.

Ah, se eilinen keittäas, se tulee taas semmoinen häpeä ja se on hirveä viikki.

Siitä on vaikea päästä yli. Kyllä mä nykyään uskon, että mä pääsen siitä paremmin yli ja helpommin yli, mutta kyllä mä joitain keikkoja vieläkin saatan miettisiä tai vitsi.

Joo, kyllä se tulee vieläkin se.

Ja varsinkin jos siellä on ollut jotain mun omasta mielestä merkittäviä ihmisiä katsomassa tai...

Ei tämä mies josta puhutti äsken, koska se vaan tykkää, kun menee huonosti, mutta...

Hän ei pääse mennä opemaan klubille, jossa on mennä, kun se löytää sieltä taas uudestaan.

Mutta siis mulla on noin...

Niin vuoden tosototta koin toikin puolelta.

Mutta siis mulla on esimerkiksi semmoinen kokemus, että mulla on semmoinen vähän kaukaisempi sukulainen tai ihan tälleen lähisukulainen.

Ja se on kerran nähnyt, mutta jossain Stand Up klubilla silleen, että mulla oli niin kuin tosi huonosti. Ja tosi huonosti. Ja sitten se tuli kyllä jutteleeseen keikajälkeen ja olisit sehän meni ihan kivasti. Mutta sitten aina kun minä olen kohdannut se, jossa on sukujuhlissien jälkeen, niin minulla on aina semmonen olla, että minun pitäisi jotenkin...

Vaikka tässä on siis melkein 15. varmasti aikaa, niin minulla on silti semmonen olla, että minun pitäisi olla tavallaan vieläkin selitellä, että ei se keikka.

Miksi se oli, siis mä en yleensä ole niin mua.

Niin se on silti, että voi herran ne aikaa ja tahattelen, hän yrittää nyt siellä komedia. Se oli kyllä niin huonoja.

Mutta ehkä se on nähnyt suhtelkarissa ja muuta ei näkee, tai juoaa se myös. Ja tuonneks hän on oppinut, nyt sen tekee tai jotain.

Se on vaan semmonen sähkömiin, että joo, se laittaa melkein sähkö, että meidän taloupalo on niistä sulkuvirheistä, mutta nykyään hän on ihan hyvä.

No, onks sulla joku suositus sitten meidän, kun tämä suositus tuli siis siitä, kun me se on perustettiin tämä podcasten, niin se oli sitä syvintä koronaa ikhaisun muuta.

Ja kaikille niin surkeita.

Mä ajattelin, että se olisi kiva, että viaras voisi suositella jotain, mitä sitten noin miljoonat katselijat voi.

Niin.

No siis, mä hän aina suosittelen kaikille kylmävesi-uintia.

Mä oot niitä tyyttä.

Niin, mutta me mä oon saanut vähän sellaista viestiivimpiä, kun ehkä sun ei tarvitse aina siitä jauhaa.

Ja nyt on kesä.

Niin, ehkä mä suosittelen kuumavesi.

Niin.

No, nyt, joo, tuosta siis tuli siis, koska tää oli korona-aikaan teillä tuntuu tämän idean, niin nyt kun voi, niin mä suosittelin sinnin live-tapahtumia.

Siis vitsikuva on, mikä ikinä se laji nyt onkaan, on siis stand-up- tai teatteri tai musiikkikeikat.

Niin se live-nä, niin kun se laji oli se, mikä tahansa, niin mä väitän, että melkein kaikki toimii paremmin.

Parhaiden live-nä.

Mä huomasin siellä elokuva-festivaaleet, myös elokuvat.

Niin, kun siinä mielessä, että toki elokuva-teatterit, niin kun mä en tiedä, kun lasketaukset niitä live-tapahtumiksi, tommoset, jossa meidät vaikka jonnekin finkinoon kattomaan.

Mutta tuolla, niin esimerkiksi, niin se oli jotenkin hienoa, kun elokuva alkoi, niin yleisö taputtaa. Sitten siellä nauretaan hauskoissa kohdissa ja saatetaan selle, ooo, tai...

Ja sitten siellä on siellä monia esityksiä, esimerkiksi säästetään live-musiikin.

Mä en päässyt niitä kattoo, kun...

Niin, kun se skumppatiin osti.

No itseasiassa siinä olisi ollut se akikaurismäense, kuoleet lehdet niin maustettujen säästä.

Niin se olisi kyllä kiinnostanut hirveästi, mutta se myyntiin loppuun, niin nopeasti en saanut siihen lippuun.

Mutta elokuvatkin voi olla tuommoinen live-tapahtuma.
Jotenkin se nyt kun saa mennä ja toivottavasti, ja varsinkin kun viime aikoina on ollut ehkä vähän sellainen olo,
että meidän kulttuuria ei niin paljon valtion taholta arvosteta.
No ei kyllä jatkuksakaan, voin sanoa.
Niin tota kaikki, jotka siihen pystyy vaikuttamaan, niin menis kattoo.
Livenä keikkoja, ja koska se myöskin se antaa paljon.
Mä olin viime kesänä ihan alkuksesta, oli silloin kun se oli tavallaan se korona-oika, oli niin ku ohi, oli jo luomia keikkoja.
Joo, mutta sit mä olin kattoo Igipopppia kulttuuritalolla.
Mä olin mahtavaa, kun sit mä olin varmaan nuorin siellä.
Se oli kolme ekaa biisiä ihmiset istuisiin, josta olisi istuma katsomuja.
Sitten joku yritti noustaa, niin pärkkärit meni, että hei, istu ala, sitten ei tässä saa tanssiin.
Kolmannen pisin kohaa se Igipoppp katteista meninkö se, fuck the bouncers, you can do whatever you fucking want.
Ja sit jengi, ja sit ne vanhat, ne oli siis sairaisu semmos kuuski, seitsemänkyypiset menisivät, jotenkin ihan innoissa.
Ja sun muuten, mä sanoin, että tää on ihan mahtavaa, ja mä katsotaan kaikkia, mä sanoin, että on nää live-tapattumattu ihanaa,
ja heräsin seuraavaa, mulla oli kurkku niin kipe, joten se nuo ajan sai flunssaa.
Mä sanoin, että on nää live-tapattu.
Mut se oli vaan huonoutuuriin.
Niinpä.
No mut hyvä, onlaako me sun mielestä käsitelty kaikki, mitä meidän piti?
Joo, siis mä voisin kertoa sen toisen.
No kerron, saa kertoa.
Mutta mä halusin, koska tää liittyy muuhun ja Anna Dalman, ja Anna Dalman sanoo, että sekin oli pitänyt kertoa ottaa.
Okei, mutta se kertokas, se kertoo niin kanssa siihen, että jos se kertoo niin koskettavaa, että sen jälkeen olisi ollut vähän hassusivet.
No kerron nyt joku hauska.
Niin, mutta tää ei tarviin välttämättä laittaa siihen, mutta siis, siis,
tää on semmonen meidän yhteinen varhainen komedianmuisto,
kun me ollaan tosiaan tunnettu koko elämämmä ja sitten
joskus 90-luvulla Annaan äiti työskenteli jonkun aikaa kouvolassa.
Silloin mä muistan, mitä työtä se silloin tarkkauttaan.
Teki siellä, mut me oltiin sitten yks kesälomaviikko.
Niin, tota, sitten sen äidin, niinku, kämpillä kouvolassa.
Mä oli Annaan kaverina siellä ja sitten me oltiin menty kattomaan, siellä tuli ensi iltaan tämä mies ja alastanaan se 33-93.
Erittäin hauska elokuva, sekin voisi olla muun suositus.
Ja meillä oli, mä en muista mikä vuosi, se nyt on ollut ehkä 93 jotain.
Ja ollaan oltu sellaisia vähän ehkä ärsyttäviä teinejä, että ollaan niinku tosi semmosia äänekkäitä ja sitten se elokuva aiheutti meissä semmoista hirveätä teinhysteria.

Että me naurattiin niinkun kovan ääneen hysteerisesti, ihan niinku alku teksteistä.
Lähtien koko elokuva ja sien hän on niit ihan typeria juttuja, niinku niitä Frank Drepin tarjoaa toiselle tupakkaan, että cigarette, ja sitten se on yes, I know.
Täämmöinen vitsi, naurattiin ihan hirveästi ja hyvää teipudottu tuolelta.
No, sitten se oli niinku siinä, mutta sitten vuosia, vuosia myöhemmin satuin tulemaan Robert Petterssonin kanssa joutaan keikkareisulta ja tuli puheks tää elokuva.
Ja sitten Rope alkoi kertomaan, että mä kävin elokuvissa kouvolassa ensi yllassa kattomassa sen, ja muuten oli hyvä elokuva, mutta siellä oli kaksi äärsyttöä teinityttöä.
Ja se vähän, kun ne vaan nauroi ysteerisesti, koko se lefvän niinku alusta loppuu, ja siis en tiedä, mehän tunne Ropee silloin, että ollaan koulutus samat, mutta...
Toinen näköisesti.
Joo, mutta semmonen hauska ysteensattomaa.
Pilaisitte Robert Petterssonin elokuva nautimu, sehän oli kiva juttu.
Sieltäkin Rope ei otasun niitä kauheita juttuja, mitä se kirjoitat siellä.
Niin, ei koskaan ole aina se sikarete.
I know.
Mä muistan, se oli iso lefvän silloin, mä muistan kanssa, kun kävin kattoa sen, se oli jotenkin...
Kun se lähti siitä, kaksi ja puolua oli hauska, mutta sitten 33 ja 1,3 saa.
Kun se nimi oli...
No nyt mä oon käsitetty.
Hei, kiitos paljon, kun tuli vieraakse.
Komedia Kellari jatkuu koko kesän ja varmaan syksylläkin.
Mistä sinun saa irakrojanut.com?
Vematiin.
Mä sitä vielä netti-sivuille laitanut, mutta ainakin Facebookissa sitä ei...
Mutta on muutenkin.
Saat Instagramissa ja Facebookissa, se voi seurata sieltä.
Ja netti-sivuiden irakrojanut.fi.
Mutta hienoa, tässä oli kulkaa meidän tämän viikon tai tämän kertainen...
Tämän kertainen luontoonohjelmomme.
Kiitos, kun katselit vitsit sikseen podcast.
Se me jatketaan tätä taas joka toinen viikko tulee torstana jaksoa.
Kiitos.